

o Sîmbătă, 7 mai, ac, va avea loc la Buzău o manifestare organizată de către Asociația GENEZE care va cuprinde o lansare de carte, susținută de editura Nemira, vizionări de filme, audiții muzicale, o expoziție de grafică și o lansare a JSF.

o Între 11-12 iunie va avea loc cea de-a doua ediție a Festivalului "Quo Vadis?" - Giurgiu. Lucrările pentru concursul de proză (pot participa *numai* creatori ce nu fac parte din Uniunea Scriitorilor sau Uniunea Artiștilor Plastici) se primesc

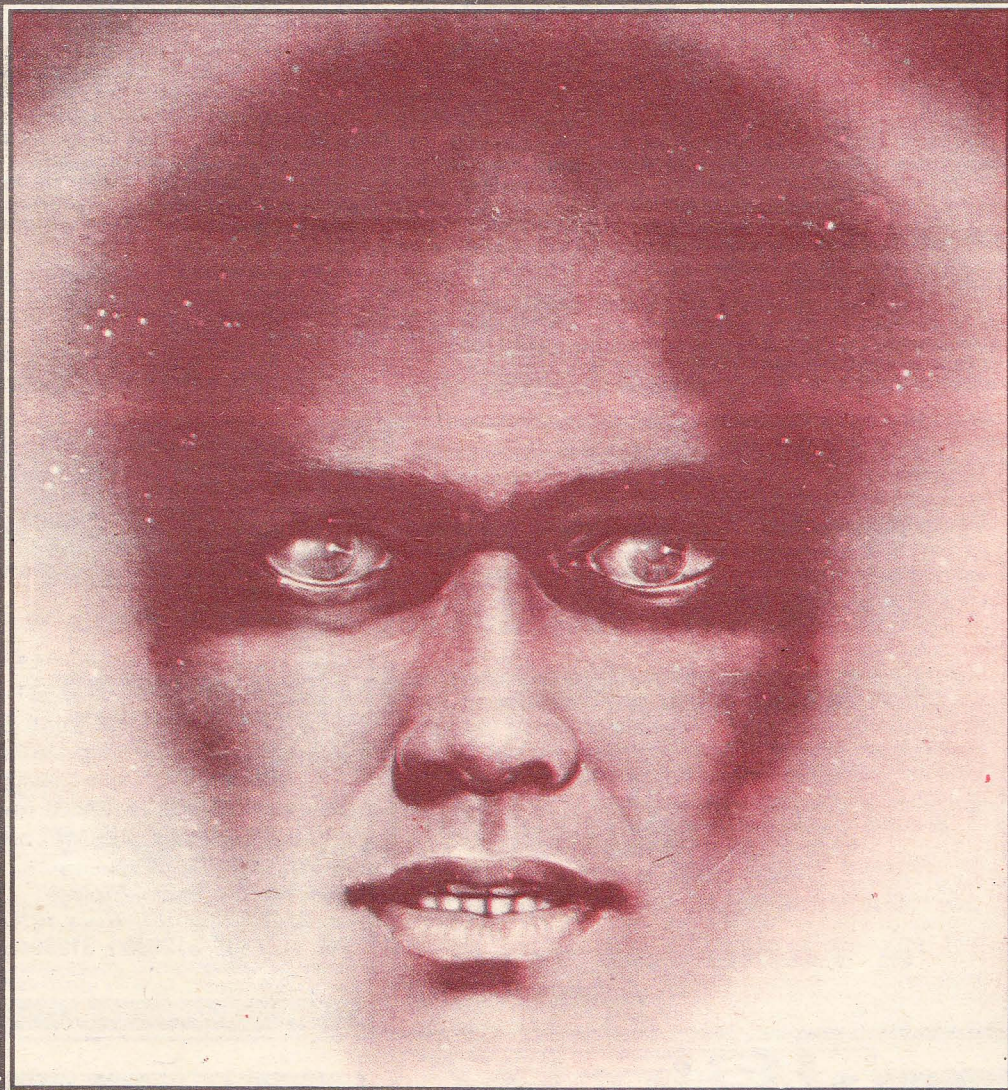
numai prin poștă pînă la data de 22 mai (adresa în numărul viitor) și trebuie dactilografiate la două rînduri, în trei exemplare, cu motto și însoțite de un plic închis în care să se afle numele și adresa, eventual telefonul. Premiile vor fi în valoare de 40.000- locul I, 30.000- locul II și 20.000- locul III. Se vor acorda și două premii de încurajare în valoare de cîte 20.000 de lei.

o Rugăm scriitorii de SF să ne ajute în realizarea unui index de termeni inventați. Așteptăm deconspirarea semiotică a termenilor pe care i-ați folosit în prozele publicate, eventual valoarea lor stilistică în text.

JURNALUL[®]

SF

Nr. 67 Anu I III ■ Săptămînal de SCIENCE - FICTION ■ 16 pagini ■ 150 lei

**Mircea
NAIDIN**

**Richard
MATHESON**

**Sebastian
CORN**

**Alfred
NOYES**

**Ana Maria
NEGRILĂ**

**Cîștigătorul
concursului JSF
de 20000 de lei
este DON SIMON**

nici SF JURNALUL

WHAT'S UP, DOC?

Într-o Românie liberă, datată 1 aprilie 1994 (și în alte cotidiane), Aurel Cărășel "binevoeste" să-și plece augusta-l inteligență și asupra mea, trăgându-mă de urechi pentru absența de la festivalul "Quasar". Fiindcă n-am timp de polemici gen "găina-mamifer", mă voi mărgini să spun că n-am fost în nici-un fel anunțat că ar fi trebuit să particip la amintitul Festival. Așa că, nu m-am dus. Oricum, le mulțumesc leșenilor pentru intenție - dacă mi-o și comunicau, era cu altă mai bine, întrucât n-am obiceiul să las neonorate, fără un anunț prealabil, invitațiile, mai ales cele de acest fel.

Iar domnului Cărășel îi urez succes pe mai departe în activitatea profesională. E singura în care ar mai putea înregistra vreun succes notabil, tocmai fiindcă a abandonat-o. Nu de alta, dar noua meserie în care se avintă, precum Coyote în urmărirea lui Beep-Beep, mă pune serios pe gânduri în privința viitorului democrației la noi.

That's all, folks!

Cristian LĂZĂRESCU

Di. Cărășel, de altfel un foarte bun înător în undele dulci ale science fictionului autohton, a ieșit de două ori din apele domniei-sale și a intrat, în zilele de 1 și 2 aprilie, în paginile "României libere" și ale "Curierului național", pentru a trage concluziile privitoare la Festivalul "Quasar". Îi asigurăm, pe această cale indirectă, că supra-literatură SF de sorginte craloveană va fi primită oricând cu brațele deschise, mai ales că în acest fel se evită pericolul traducerilor proaste și al prețurilor mari (cauzate, se știe, de lăcomia autorilor de sub-literatură, care cer dolari grei pentru subprodusele lor). În rest, șintem de acord cu lucidul domn Cărășel: ce-a fost în 1990, 1991, 1992, 1993 va fi și-n 1994 și, dacă domnia-sa nu vine cu propuneri constructive, editorii, prea ocupați cu editarea cărților proaste și scumpe, nu vor schimba niciodată macazul.

NEMIRA

Nu fără o oarecare uimire am parcurs și noi articolele semnate de Aurel Cărășel, fost mesia al SF-ului românesc pe tărîmurile cuprinse între Cemavoda și Craiova, uimire pentru că descriau ceva complet diferit de Festivalul "Quasar" la care participasem. Suspectînd o amnezie ne-am consultat și cu alți participanți la amintita manifestare ceea ce a condus la demontarea afirmațiilor incalificabile expectorate cu nonșalanță celui sărac cu duhul, de individ în chestiune.

Nu știm cum a intrat Aurel Cărășel la Facultatea de Jurnalistică, dar dacă acolo se predă dezinformarea cititorilor înseamnă că e un student silitor și totul e OK.

Dar să revenim la însăilăturile pline de gafe publicate de "România liberă" și "Curierul național" și pentru a nu ni se imputa neargumentarea faptică să trecem la exemple concrete:

1. **Chestiunea cazării:** de ce unii au fost cazați la căminul Liceului Sanitar, iar alții la hotelul "Orizont". Răspunsul e simplu: la hotelul "Orizont" au fost cazați invitații - ceea ce Aurel Cărășel nu era, membrii juriului - ceea ce Aurel Cărășel nu era, reprezentanții editurilor - ceea ce Aurel Cărășel nu era și personalitățile - ceea ce Aurel Cărășel nu era.

2. **Chestiunea celor 250 de milioane de lei care ar fi fost deja cheltuiți pentru organizarea euROcon-ului.** Dacă AC ar fi frecventat cursurile Facultății pe care cu necinste o reprezintă în loc să tocească pragurile redacțiilor și editurilor pentru plasarea variantelor articolelor și a scrierilor sale (*Care articole? Care scrieri? - cum bine se întrebau colegii de la SUPER NOVA*) poate ar fi auzit de ceea ce se numește etică profesională și ar fi apelat la persoanele în măsură să-i furnizeze informații corecte. Informația corectă este că pînă în prezent nu s-a cheltuit nici măcar un leu pentru euROcon, iar suma propusă spre aprobare Ministerului Tineretului și Sportului este de 100 de milioane. *Și ca să nu uităm din cele două milioane alocate pentru Festivalul Quasar s-au cheltuit doar 700 000 lei. Restul fiind returnați. Și dacă i se pare cumva prea mare bugetul pe care statul îl acordă unei ample acțiuni culturale, ar trebui să facă o comparație cu bugetul Festivalurilor internaționale de muzică ușoară.*

3) **Chestiunea juriștilor și a premiilor.** (Partea cea mai tendențioasă din care răzbate altă superficialitate și invidia, cit și gradul ridicat de alcoolemie pe care-l avea în momentul decernării premiilor - pentru că altfel nu se explică gravele acuzații și calomniile ce îmbrăcesc pasajele respective). Îl informăm pe această cale că:

a) **Danuț Ivănescu** nu numai că nu a luat doar locul trei în ultimii ani, dar chiar la concursurile la care a participat și DOMNIA SA, lucru ușor verificabil, a fost cotelat mult mai bine (la Giurgiu, de exemplu), iar la orice alt concurs la care numitul Cărășel ar fi tentat să participe, ca de obicei cu un text vechi și cu titlul modificat s-ar întâmpla la fel;

b) laureatul locului II nu se numește Dan Simon, ci Don Simon și nu avea cum să-și împartă premiul în bar cu Ana-Maria Negriță pentru simplul motiv că nici măcar nu a fost la Iași, iar Ana-Maria nici măcar nu a pus piciorul în barul pe care însă A.C. l-a frecventat cu asiduitatea cunoscută de la alte întâlniri și, deja, de notorietate în fandom.

c) premiul I nu s-a acordat pentru că așa a vrut juriul (e privilegiul lui), iar Marele Premiu ce poartă numele de "Dan Merișca" în amintirea celui ce nu mai e acum printre noi, e acordat în fiecare an celui care se prezintă în cadrul festivalului "Quasar" cu o realizare remarcabilă, lucru reușit anul acesta de Sebastian Com - *nu Pop cum îl amintește același Le Gaffe în ambele (!) articole* - și a plecat în grabă pentru simplul fapt că este chirurg și trebuia să intre în gardă.

d) în privința așa-zisului trafic de influență din juriu îl informăm pe această cale că Adrian Bănuță nici măcar nu a făcut parte din juriul concursului de grafică, președinte fiind același laudat domn Dumitru Grumăzescu (laudat probabil în amintirea sticlei de 1.5 l pe care A.C. s-a grăbit s-o ascundă de cum gazda o pusese pe masă); și că veni vorba de trafic de influență e bine să ne amintim taberele de vară de la Cemavodă și oarece costume de blue jeans, dar noi nu birfim nici nu scriem articole în cotidiane de mare tiraj cu scopul voit de a împoșca fandomul cu noroi și a ciștiga ceva parale curat murdare;

e) premiul primit de Jurnalul SF nu a fost acordat de Lucian Băbeanu, ci înmînat de acesta din partea unei firme particulare bucureștene (care nu a avut posibilitatea să-și trimită un reprezentant la Iași), societate care se numește "Geovaly SRL" și nu "Giovanni SRL", iar premiul nu a fost "fără nume", ci acordat pentru "*Contribuția adusă promovării creatorilor români de science fiction*" lucru pe care sperăm să-l facă și AC în aceleași pagini ale Curierului Național;

f) faptul de a fi primit 150.000 de lei (premiu pe care sperăm să-l vedem și chiar să cumpărăm o sticlă de șampanie pentru a putea ciocni două cupe în sănătatea acestui respectabil promotor) din parte realizatorului emisiunii Flash SF, drept mulțumire pentru premiul de 40.000 pe care l-a primit

oricînd A.C. va avea disponibili 150.000 de lei și va dori un premiu, chiar la grafică, îl rugăm să ne contacteze - eventual tot la Giurgiu fiindcă **"ÎN SF, CA PESTE TOT, EXISTĂ O PUTERNICĂ MAFIE"**.

JURNALUL SF

Ne cerem scuze pentru această pagină oarecum irosită, și în care oricum nu am avut loc să spunem tot ce aveam de spus, dar după cum probabil ați observat, de cîva timp s-au înmulțit atacurile contra SF-ului, atacuri pominde de la indivizi care au avut sau nu legături cu SF-ul; și părerea noastră este că n-ar trebui să le mai întoarcem și celălalt obraz compătîmîndu-i în același timp pentru îngustimea lor.

De asemenea, credem că locul răfuielilor personale nu-și are rostul în presă, iar rufe murdare - pe cît e posibil - să le spălm în familie, acesta este și motivul pentru care n-am trimis acest drept la replică nici Curierului, nici României și nici n-am început o campanie de presă în cotidianul Jurnalul Național - fiindcă singura realizare ar fi un imens deserviciu adus SF-ului românesc tocmai în momentul în care el trebuie să se afirme (și n-am să mai bat monedă pe importanța euROcon-ului).

Și închei - parafrazînd un clasic în viață în ale ziaristicii -

**VĂ SFĂTUIM SĂ NU MAI ATACAȚI
- NICI MĂCAR ÎN JOACĂ -
FANDOMUL ROMÂNESC
CĂ
E TARE DE TOT!**

Adrian Bănuță

JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat:

INTAET

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Dan MERIȘCA, Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ,

Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU,

Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,

Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBIU

Isabela ION (Redactor); Marian IRIMIA (fotoreporter)

ADRESA REDACȚIEI:

**Șoseaua București-Ploiești,
nr. 25-27, sector 1, București.
Tel. 3127135, 3129366, 3129945**

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

Literatura SF și ecologia: o declarație de interdependență

Între om și mediul său ambiant s-a stabilit o unitate indisolubilă, complexă și dinamică. Implicațiile profunde ale acestei relații le înțelegem doar acum, în ultima parte a secolului nostru.

Este poate prea târziu. Pentru că, deși natura a fost dintotdeauna matricea umanității, oamenii s-au alineat de ea. Descoperi deseori, cu uimire, că legătura noastră cu ea a devenit dificilă și chiar inconfortabilă. Semenii noștri au populat-o până la saturație cu construcțiile, cu iluziile și cu obsesiile lor, iar apoi au încercat să o supună. Nu suna oare astfel porunca biblică: „Umple-ți pământul și supuneți-l”?

Se pare însă că în viitor va trebui să nesocotim această poruncă orgolioasă și nerațională. Și aceasta nu din vre-un motiv mistic sau doctrinar. Dacă facem abstracție la posibilitatea unei conflagrații nucleare, care ar însemna distrugerea aproape instantanee a vieții, observăm că uriașa criză ecologică pe care o trăim azi reprezintă cea mai gravă amenințare pentru supraviețuirea umanității și chiar a întregii vieți pe pământ. Amploarea activităților umane provoacă un dezechilibru ambiental fără precedent. Puterea distructivă a omului depășește puterea sa creatoare.

Mitica armonie dintre om și natură s-a prăbușit și este acum îngropată adânc sub ruinele degradării biologice. Să ne mai mirăm deci că serialele SF evidențiază deseori valorile distructive ale civilizației noastre și chiar incertitudinea supraviețuirii speciei umane ca atare?

Natura a dat naștere omului dar totuși, din aliat, el i-a devenit dușman. Probabil că urmașii noștri îndepărtați, dacă le vom oferi șansa să existe, vor privi retrospectiv

încercările noastre de a o manipula, învinge și chiar anula cu o nedismulată uimire. Li se va părea incredibil că încă nu ne dăm seama cu toții că opoziția dintre om și mediul său ambiant e iluzorie și că, de asemenea, cooperarea cu natura este infinit preferabilă confruntării cu ea.

Atunci când discută aspecte ambientale, literatura SF își pune toate aceste probleme într-un mod foarte serios și grav. De fapt, situația precară a ecologiei umane a devenit treptat, dar implacabil, una dintre temele ei predilecte.

În anul 1938, A.G. Street a explorat în romanul său *Already Walks Tomorrow* (Ziua de mâine a și sosit) posibilitatea unui dezastru mondial cauzat de istovirea pământului. Edward S. Hyams avea să reia acest subiect în 1950 în romanul *The Astrologer* (Astrologul).

În seria celor mai importante scrieri SF care previn împotriva catastrofelor ecologice se înscriu și romanele: *Greener Than You Think* (Mai verde decât ai crede) al lui Ward Moore, publicat în 1947, în care o specie de iarbă distruge restul vegetației; *The Death of Grass* (Moartea ierburii) al lui John Christopher, publicat în 1956, în care un virus distruge toate recoltele planetei și *Natural State* (Stare naturală) al lui Damon Knight.

Scrierile SF ale deceniului IV consacreză deja formula catastrofei ecologice, imaginând lumi viitoare reduse la nivele pretehnologice de civilizație și răvășite de epidemii.

Scriitorii deceniului V, printre care și legendarul I. Asimov, s-au axat mai ales pe subiectul pericolului suprapopulării. Romanul *Shark Ship* (Nava Rechin) al lui C.M. Kornbluth, publicat în 1958, a prezentat imaginea de neuitat a unei lumi ațit de suprapopulate încât mari grupuri de oameni sînt forțați să părăsească masele continentale și să navigheze oceanele de-a lungul unor longitudini dinainte stabilite, în speranța că vor supraviețui mîncînd animale marine.

Viziunile sumbre de acest fel s-au înmulțit considerabil în deceniul VI iar scriitorii de SF au inclus în sfera preocupărilor lor teme precum: poluarea, specii aflate pe cale de extincție, dispariția alarmantă a zonelor naturale sălbatice și găsirea unor surse energetice alternative care să permită menținerea civilizației umane la nivelul ei actual. Paul Ehrlich, un cunoscut autor de SF alarmist, a publicat în acest sens în anul 1968 *The Population Bomb* (Bomba Umană) iar în 1969 romanul *Ecocatastrophe* (Ecocatastrofa).

Efectul de seră și distrugerea stratului de ozon s-au adăugat și ele, pe parcursul deceniilor VII, VIII și IX, listei de „angoase

ecologice” ale scriitorilor de SF. Scrieri radicale catastrofice au publicat W. John Watkins și E.V. Snyder în 1972 (*Ecodeath* – Moarte ecologică); Hal Clement în 1980 (*The Nitrogen Fix* – Încălcătura Nitrogenului); Whitley Strieber și James Kunetka în 1986 (*Nature's End* – Sfîrșitul Naturii) și David Brin în 1990 (*Earth* – Terra).

Multe din aceste angoase se manifestă în ironia amară a viziunilor holiste din ultimele două decade. Majoritatea scriitorilor de SF din această perioadă sînt de părere, de altfel, că actuala criză ecologică va fi una din caracteristicile principale ale viitorului apropiat și că ea este deja, o realitate de care sîntem pe de-a-ntregul răspunzători.

Care este deci relația dintre literatura SF și ecologie? Voi răspunde evidențiind mai multe aspecte.

1. În primul rînd acela că literatura SF confruntă cititorii cu o serie de probleme fundamentale ca de exemplu:

Necesitatea stabilirii unei relații echitabile a omului cu natura și a respectării stabilității ecosistemelor naturale;

Nevoia căutării unei strategii ecologice specifice, care să se bazeze pe gestiunea resurselor naturale conform unor principii raționale;

Problema limitelor exterioare (biofizice) cu care se confruntă omul și rolul științei și tehnologiei în această confruntare;

Necesitatea stabilirii unei atitudini de dialog, cooperare și chiar empatie în problema ecologică și, mai ales, eroarea de a stabili legături intermitente și superficiale cu mediul ambiant, eroare care duce la izolarea și la alienarea omului față de ființa comunitară a universului.

2. Ne putem întreba, în al doilea rînd, ce este literatura SF ecologică. Această întrebare se pune azi cu tot mai multă insistență în medii profesionale diverse, iar răspunsul meu este următorul:

Literatura SF ecologică este o teorie a adaptării omului la posibilitățile nebanuite ale naturii; un veritabil studiu ambiental; un mijloc literar de a pregăti atît indivizi cît și societăți întregi să acționeze concertat în situații noi și să-și recunoască implicațiile planetare ale unor acțiuni iresponsabile.

Cea mai importantă întrebare este însă, fără îndoială, următoarea: CE FACE efectiv literatura SF ecologică?

Ei bine, un prim răspuns este, desigur, acela că ea asigură participarea oamenilor la cunoașterea problematicei ecologice, creînd o veritabilă conștiință ecologică mondială. Realitatea este însă, ca de obicei, mult mai complexă.

MIRCEA NAIDIN

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTAET

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian BĂNUȚĂ

Culegere:

Doina PREOTU

Mihaela IVAN

Corectură:

Ancuța VINȚEANU

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Presii la
poziția 2.128.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODIFET.

Cititorii din străinătate se
pot abona prin
RODIFET SA

PO BOX 33-35, telex

11995 Telex 3129432

București - România

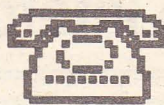
Plata Presii Libere nr. 1.

JURNALUL®

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Mariana TICA

Richard MATHESON

Sorry, right number!

Furtuna care scutura cu bruște și violente rafale arborii grădinii o deșteptă pe miss Keene. Voi să se ridice în perne, însă durerea îi schimonosi chipul. Miinile ei lungi și descărnate se crispară pe cuvertură. Inima începu să-i bată nebunește. În cele din urmă reuși să se ridice și ea rămase nemișcată, cu ochii plini de teamă privind în întuneric.

În acea clipă, telefonul începu să sune.

Un gând se formă instantaneu în mintea bolnavei: „Cine mă poate căuta?...“

În întuneric, degetele ei căutară orbește. Sfirșiră prin a găsi noptiera de la capătii, apoi aparatul. Miss Keene apropie receptorul de ureche și pronunță obișnuitul: „Alo!“.

Strălucirea și bubuitul unui fulger o făcură să tresară, reinviind durerea în bielele sale picioare.

– Alo! repetă ea, Alo!

Nu auzi însă decât o nouă trosnitură a tunetului. Răbdătoare își reînnoi apelul.

Apoi, cum nici o voce nu-i răspundea – deși nu avea impresia că la celălalt capăt al firului s-ar fi închis – repuse receptorul și-și lăsă capul să recadă pe pernă.

– De necrezut! – murmură ea. Să telefonezi la ora asta?... Să telefonezi și apoi să taci...

Renunță repede să dezlege misterul și chiar să se mai gândească la el. Avea alte griji. Trebuia să readoarmă, deci să-și liniștească nervii, să-și destindă mușchii, să-și calmeze respirația; să uite, mai ales, durerea din spate și focul care îi frigea picioarele. Trebuia, pentru că doctorul și miss Philips i-o ordonau spre binele ei.

Miss Keene se sili să urmeze conștiincios recomandările lor. Toate fură însă în zadar. Somnul îi refuza ajutorul liniștitoare sale uitări.

„Pentru ce, se întreba ea neliniștită, nu pot dormi? De ce, doamne, trebuie să rămân așa, trează, ore întregi, în timp ce toată lumea doarme?“

Răspunsul îi apărură de la sine în minte:

cînd o viață este fără rost și fără vreun țel, de o inutilitate desăvîrșită, cel mai mic eveniment – ori cît de neînsemnat ar fi – surprinde și intrigă. Ori existența ei nu era decît o lungă însușire cenușie de zile și nopți mereu asemănătoare. Ea le petrecea culcată în pat, mișcînd cît mai puțin posibil pentru a nu reațița durerile care îi străpungeau bietul său trup. Mesele, îngrijirile, conversațiile cu miss Philips, radioul, lectura nu mai reușeau măcar să rupă monotonia de moarte a zilelor. Cît despre nopți...

Deseori, miss Keene petrecea ore întregi așteptînd ceva deosebit, ceva care însă nu se întîmpla niciodată. Ceva cum a fost acel telefon, care însă, din nefericire, s-a dovedit a nu fi nimic pînă la urmă...

Din nou, gîndurile îi reveniră la această întîmplare.

„Pentru ce – se întreba ea – mi s-a telefonat, și de către cine? De ce nu mi s-a răspuns? Cum se face că nu am auzit nimic, nici măcar închiderea telefonului?“

Își spuse:

„Ar fi trebuit să mai aștept puțin... Dar, la urma urmei, nu se telefonează în miez de noapte unei femei în vîrstă și bolnave!“

Și, pentru a-și liniști sufletul, încercă să se îmbărbăteze. La ce bun să mai caute? Poate nu era absolut nimic! „Gata, trebuie să dorm!“.

Afară, furtuna continua să brăzdeze cu fulgere întunericul, însă bubuiturile deveniseră mai puțin violente: se îndepărtau.

„Ah! – gîndi miss Keene – dacă și nervii mei s-ar putea liniști la fel!“

Din nou, telefonul sună. Miss Keene fu numai pe jumătate surprinsă. Își spuse: „Persoana care m-a chemat nu a putut intra în legătură prima dată, probabil din cauza furtunii. Acum reînnoiește apelul.“

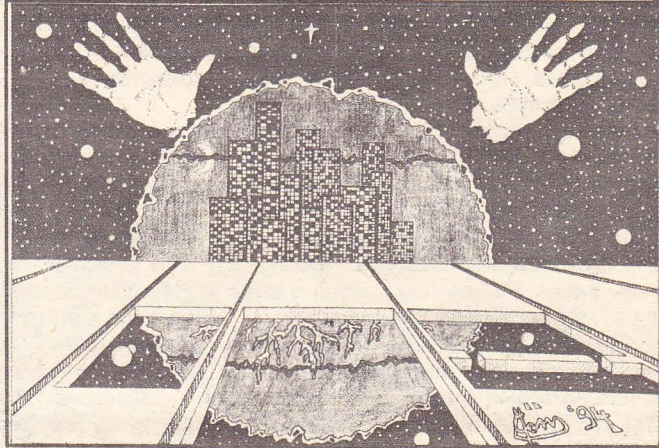
Ridică receptorul.

– „Alo!“

Nici un răspuns. I se strînse inima. Era stupid să se enerveze și să se neliniștească astfel, dar cît de greu este să-ți ordoni nervilor atunci cînd ești numai o biată infirmă, singură, noaptea într-o casă pustie, izolată pe cîmp, în bătaia vîntului.

– „Alo!“ – repetă.

Mereu nimeni. Nici măcar un zgomot. Numai tăcerea aceasta neobișnuită, îngrozitoare.

Marian Coman -Sfera (Brăila)

Miss Keene mai așteptă o clipă. Apoi vorbi, strigă, se supără, ceea ce îi destinase puțin nervii. Dar – mereu nimic!... Simți dorința de a închide telefonul. Nu îndrăzni însă, zicîndu-și că totuși în orice caz cineva se află la celălalt capăt al firului și că acel cineva va sfîrși prin a-i vorbi. Apoi, cum timpul se scurgea în aceeași așteptare vană, riscă un ultim „Alo!“ și, cu un gest de furie, trînti brusc receptorul în furca aparatului care căzu pe covor.

Asta îi mai lipsea acum: să nu mai poată ajunge telefonul.

Miss Keene aprinse veioza și se aplecă pentru a-l ridica. Însă nu reuși. Spatele o durea prea tare.

Cu toate acestea, miss Keene sfîrși prin a readormi. Nu mai auzi astfel telefonul care, în mai multe rînduri, sună înfundat.

Chiar de la deșteptare, prima grijă a bolnavei fu de a se adresa serviciului de reclamații telefonice. Acolo o căută pe miss Fischer, cu care avusesese de a face de mai multe ori și care era foarte înțelegătoare. Îi povesti ceea ce se întîmplase în cursul nopții.

– Oh! asta nu-i de mirare – îi spuse miss Fischer. A fost o furtună teribilă. Au fost avariate o mulțime de linii și, în dimineața asta, nici nu mai știm unde ne este capul. Dumneavoastră aveți chiar norocul că vă mai funcționează linia...

– După părerea dumneavoastră – întrebă miss Keene – ce mi s-a întîmplat astă-noapte are vreo legătură cu furtuna?

– În mod sigur.

Ziua se scurse fără vreun eveniment deosebit. Miss Keene petrecu cea mai mare parte citind un roman, care-i stîrni un viu interes.

Uitase deja întîmplările nopții cînd telefonul sună. Mașinal, ridică receptorul și, de asemenea mașinal, spuse:

– Alo!

Cum nimeni nu răspundea, repetă:

– Alo!

„Iată că reîncepe, gîndi miss Keene, brusc agasată.“

Sună, și apoi tace!"

– „Miss Philips, strigă ea, vino repede te rog!”

Infiriera alergă, atât de repede cât îi permitea corpolența și suflul scurt. Se opri însă brusc în ușă cu mâinile în șold, furioasă de a vedea că starea bolnavei nu justifica un apel atât de imperios. Începu să bombăne:

– Ce vă veni să speriați oamenii, miss Eval! Ce v-a apucat?

– Sst! făcu miss Eva. Ascultă...

Destul de prost dispusă, miss Philips luă receptorul, ascultă un moment, apoi mormăi:

– Nu-i nimeni! Vi s-a părut!

– Nimeni, nu-i așa? Mai așteaptă puțin să vedem dacă o să închidă. Sînt sigură că nu.

– Absolut nimeni! constată în sfîrșit infiriera repunînd receptorul.

– N-ai făcut bine! Ar fi trebuit să mai aștepți puțin...

– Și rufele, credeți că m-ar fi așteptat? Eu mai am și altele pe cap!

– Bine! Să nu mai vorbim – suspină miss Keene. Dacă se mai întîmplă, o să anunț telefoanele.

– E cel mai bun lucru pe care l-ați face!

Și, spunînd acestea, infiriera plecă clătînd capul. Căci ea gîndea: „Miss Keene să se scrîntească, asta mai lipseal!”

Miss Philips plecă, ca de obicei, la ora 8 seara, după ce pregătise totul pentru la noapte.

Pe noptieră, paharul cu apă minerală, pilulele și cîteva fructe, se învecinau cu telefonul.

Cinci minute după plecarea ei, telefonul sună. Miss Keene ridică receptorul, însă nici măcar nu se obosi să pronunțe vreo vorbă. Avînd convingerea că va fi inutil, se mărgini numai să asculte.

Se scurse un interval de timp, nesfîrșit de lung. Miss Keene se pregătea să închidă, pentru a pune un capăt acestei exasperante așteptări, cînd, în sfîrșit, auzi un zgomot. Era un zumzet foarte ușor, un fișit abia auzibil, ceva de nedefinit, la fel de slab ca o adiere de vînt sau ca murmurul îndepărtat al unei soapte.

„Trebuie să fie ceva pe fir – își zise miss Keene, căutînd astfel să se convingă singură. Este vîntul fără îndoială...”

Însă, oricît ar fi voit s-o creadă, nu reușea să se liniștească.

Avea presimțirea că este vorba despre altceva.

Cu nervii încordați, reținîndu-și răsufarea, ascultă în continuare.

Foșnetul continuă timp de mai multe minute, apoi încetă brusc. Și apoi, tăcerea reveni absolută, totală, înfrîtoare, fără ca nimic să se fi produs la „celălalt capăt al firului”.

Miss Keene nu mai auzea acum decît bătăile sărmane sale inimi. Zvîcnite puternice, precipitate, în adîncul pieptului.

Bolnava simți o gheară strîngîndu-i sufletul, însă totuși mai încercă să se calmeze: „Sînt ridicolă! E vîntul... Nimic altceva!”

Totuși, de ce îi era atât de frică. Deodată, murmurul reîncepu. Mai întîi foarte slab și aproape imperceptibil, el se amplifică din ce în ce. Miss Keene căpătă atunci certitudinea, fără a-și putea explica de ce: asemenea sunete **este absolut imposibil** să fie produse de o ființă vie.

Nu mai avu timpul să se întrebă de către cine ar putea fi. Ca și cum cineva ar fi subjugat-o, terorizînd-o și vrăjind-o în același timp, ea șopti cu o voce slabă, cu buzele tremurînd:

– Alo...

Răspunsul îi veni sub forma unui murmur amplificat. Atunci, cu disperare, ea strigă:

– Alo! Alo!

– A - l - l - o! răspunse, silabisind cuvîntul, o voce îndepărtată.

Miss Keene nu apucă să audă mai mult. Puterile o părăsiră. Scăpă receptorul și leșină.

„Să fim serioși, miss Eval! – insistă miss Fischer, neascunzîndu-și scepticismul – sînteți atât de sigură că v-a vorbit cineva? Nu credeți mai degrabă că firele liniei dumneavoastră s-au agățat pe undeva și că...”

– Dar vă spun și vă repet că era un bărbat – insistă miss Keene; același care m-a sunat de fiecare dată și care a rămas să mă asculte, fără să răspundă ceva, cînd spuneam „Alo!” o dată, de două ori, la infinit. El produce toate acele zgomote, sînt sigură.

– La urma urmei, poate aveți dreptate – păru convinsă funcționara; de îndată ce va fi liber unul dintre lucrătorii noștri, am să-l trimit să vă verifice linia. Însă să nu fiți prea nerăbdătoare. Toți au de lucru pînă peste cap după furtuna din noaptea trecută!

– Și dacă omul acela mai sună, ce să fac?

Anne Ginsburger

– Închideți!

– Și dacă revine?

– Întrebați-l cine este. Asta ne-ar ajuta să depistăm atingerea pe linia dumneavoastră. Am putea face astfel reparația mai repede.

„Este clar, gîndi miss Keene, că miss Fischer nu crede o iotă din ce i-am spus și mă ia drept o bătrînă nebună. Am s-o bat la cap pînă o să se hotărască să facă tot ce-i necesar!”

– Așa să faceți! – spuse infiriera care tocmai intra și auzise ultima frază, pronunțată cu voce tare – bătăi-o la cap cît vreți. Însă, pînă atunci, luați-vă pilulele și dormiți! Somnul o să vă calmeze și o să vă facă bine. Eu, personal, mă duc să-mi fac siesta.

În ciuda pilulelor și deși, din precauție, infiriera dublase doza, miss Keene nu putea adormi. Iar cînd din camera alăturată îi parveni sforăitul sorei, beneficiara unui somn rapid, adînc și zgomotos, renunță definitiv să mai aștească.

Natural că miss Keene nu se putu opri să nu se gîndească la strania întîmplare cu telefonul. Deja foarte neplăcută în sine, aceasta devenea și mai jenantă datorită faptului că nimeni nu-i dădea crezare spuselor.

„Data viitoare – își promise ea – dacă sora va fi aici, am s-o pun să asculte pînă cînd va auzi și ea ceva. Astfel, nimeni n-o să mai

poată spune că am vedenii.”

Și chiar în acel moment, telefonul sună. Miss Keene se simți străpunsă de un fior de gheață. În ciuda soarelui de amiază ale cărui raze inundau fereastra, a ciripitului vesel din grădină și deși nu se simțea singură în casă, îi era frică, foarte frică. Totuși, înainte chiar de a se fi gîndit dacă trebuie sau nu să răspundă, ca împinsă de un fel de instinct, ridică receptorul și spuse „Alo!”.

Ca un ecou, o voce îndepărtată îi răspunse:

– Alo!...

– Cine-i acolo? întrebă ea.

– Alo!...

– Cine sînteți?

– Alo!...

– Ce doriți?

– Alo!

Miss Keene insistă:

– Vă rog, răspundeți! Spuneți măcar un cuvînt! Cine sînteți?

Nu obținu însă decît același „Alo” foarte îndepărtat...

De această dată, nu mai putea suporta. Se simțea la capătul puterilor. Zdrobită, tremurînd, nu se mai simțea în stare nici măcar să țină receptorul la ureche. Îl lăsă să cadă, pe pat, încercă să-și recapete respirația, și, amintindu-și în fine că nu e singură, o strigă pe miss Philips.

Aceasta se lăsă

destul de mult așteptată. Nu-i plăcea de loc să fie deranjată când își face siesta și tonul vocii sale dovedea proasta sa dispoziție:

– Ce s-a mai întâmplat?
– Chiar adineauri m-a sunat din nou el!

– Care el?
– Ei, știți prea bine: bărbatul acela care-mi telefonează mereu! Cel care nu face decât să răspundă „Alo” la toate întrebările mele!

Miss Philips se pregătea tocmai s-o tachineze pe miss Keene, când fu surprinsă de expresia tulburată a chipului său.

– Zău zău! – spuse ea cu blîndețe – nu vă mai gîndiți la asta, miss Eva. O să vă distrugeți de tot nervii...

– Dar îmi este frică! – scînci miss Keene. Mi-e frică de omul acesta! De ce-mi telefonează fără încetare, zi și noapte?

– Frică, de ce? Hai să ne gîndim puțin, miss Eva: Ce v-au zis cei de la telefoane? Că linia dvs. este probabil deranjată, ca multe altele. Totul vine de aici! O să vedeți: după terminarea reparației, n-o să se mai întîmple nimic.

Miss Keene închise ochii. N-o mai asculta pe infirmieră. Aceasta, ea o ghicea, încerca s-o amăgească tentînd – de bună credință – să facă explicabil inexplicabilul. Ea însă auzise acea voce, și o mai auzea încă... O voce neutră, fără timbru, fără inflexiuni și totuși totodată insinuantă, atrăgătoare, în repetarea ca un ecou infinit al acelui „Alo! Alo! Alo!...”

Telefonul păcănea ușor pe noptieră. Oricît de ușor ar fi fost, acest zgomot o ținea trează pe miss Keene. Ori, ea voia să doarmă. Era singurul mijloc să scape de gîndurile negre care o chinuiau. Înfășură deci cu grijă aparatul în mai multe șaluri groase, gîndind că, chiar dacă soneria va suna, nu o va auzi.

Și totuși o auzi.
Mai întîi, ezită: „Ce să fac? S-o las să sune? Mai bine, nu! Am să ridic și apoi am să închid imediat fără să ascult nici măcar o clipă...”

Ridică receptorul și înlemni. Vocea, mereu aceeași voce impersonală, răsuna în cameră, adresîndu-i-se:

– Unde sînteți! Vreau să vă vorbesc...

Miss Keene nu se simțea în stare să facă vreo mișcare, să se desprindă de vocea care repetă:

– Unde sînteți!
Vreau să vă vorbesc...

– Nu! Nu!

– Unde sînteți! Vreau...

Nu auzi mai departe. Cu un violent efort al întregii sale ființe reuși să închidă. Miinile sale înghețate rămaseră o bună vreme crispate pe aparat, ca și cum ar fi încercat să-l amuțească pe vecie.

Dimineața și prima parte a după-amiezii trecură fără ca telefonul să mai sune. Miss Keene își mai reveni. Eva de asemenea liniștită aflînd că, în sfîrșit, linia îi fusese dată la verificat chiar în cursul acelei zile. Gîndea că, astfel, se va descoperi pînă la urmă autorul glumelor de prost gust care se amuza s-o tulbure și că se va face tot necesarul pentru a fi lăsată în pace.

Către ora 4, totuși, începu să fie nerăbdătoare.

– N-o să vină! – repeta fără încetare. Să vedeți că n-o să vină!

Miss Philips se căznea s-o încurajeze:

– Dacă vi s-a promis, va veni cineva, în mod sigur.

În același timp, încerca s-o distreze. Însă miss Keene, de cînd fusese cuprinsă din nou de neliniște, nu avea chef nici să facă lectură, nici să joace cărți. Pînă la urmă a trebuit să fie închis chiar și aparatul de radio.

Pe la ora 5, telefonul sună. Miss Keene ridică tremurînd, apoi răsuflă imediat ușurată recunoscînd vocea domnișoarei de la centrală:

– Miss Eva Keene?

– Da, eu. Vă ascult.

– În legătură cu acele chemări pe care susțineți că le-ați primit... (Miss Fischer accentua ironic pe „susțineți” și bolnava o remarcă). Noi am verificat linia dvs. Am raportul în fața ochilor.

– Atunci? – se neliniști miss Keene.

– Tehnicianul nostru a urmărit firele pînă la locul unde erau căzute.

– Ah! Erau deci căzute?

– Da. Chiar la ieșirea din oraș. Dvs. deci nu puteați auzi nimic, dar absolut nimic.

– Cum îmi puteți spune – murmură miss Keene – că nu puteam auzi nimic, cînd eu vă asigur că...

– Bineînțeles – i-o tăie miss Fischer – că nu puteați auzi nimic! Este cu totul imposibil ca cineva să vă cheme de acolo!

– Dar vă repet – insistă miss Keene – că am fost căutată de un bărbat. Trebuie să fi avut deci posibilitatea.

Enervată de ceea ce considera a fi o încăpăținare copilărească, funcționara dori să pună capăt discuției:

– Miss Eva, nu pot să vă spun decît un singur lucru: chiar mîine vă reparăm linia.

Însă miss Keene nu renunță:

– Cînd vă zic că omul acela mă căuta! Sînt sigură. Avea deci și cum, și cu ce.

– Ba nu, miss Keene. Este imposibil! Nu vi se poate telefona din locul unde este căzută linia dvs.

– Și care-i, mă rog, locul acela?

– Cimitirul...

Paralizată de groază, cu nervii încordați, miss Keene aștepta. Este singură. Ea este totdeauna singură noaptea. Și totuși cît ținuse să nu rămînă singură în acea noapte. Însă nici rugămințile, nici măguliile, nici amenințările, nici promisiunile, nimic nu putuse să o rețină pe miss Philips peste ora obișnuită! Și miss Keene se simte mai nefericită, mai însingurată, mai părăsită ca niciodată.

N-a avut curajul să deconecteze telefonul, care stă tăcut alături. Ea așteaptă, ascultă și gîndește. Totodată își aduce aminte... Mai întîi apelul, apoi tăcerea, apoi foșnetul, apoi vocea...

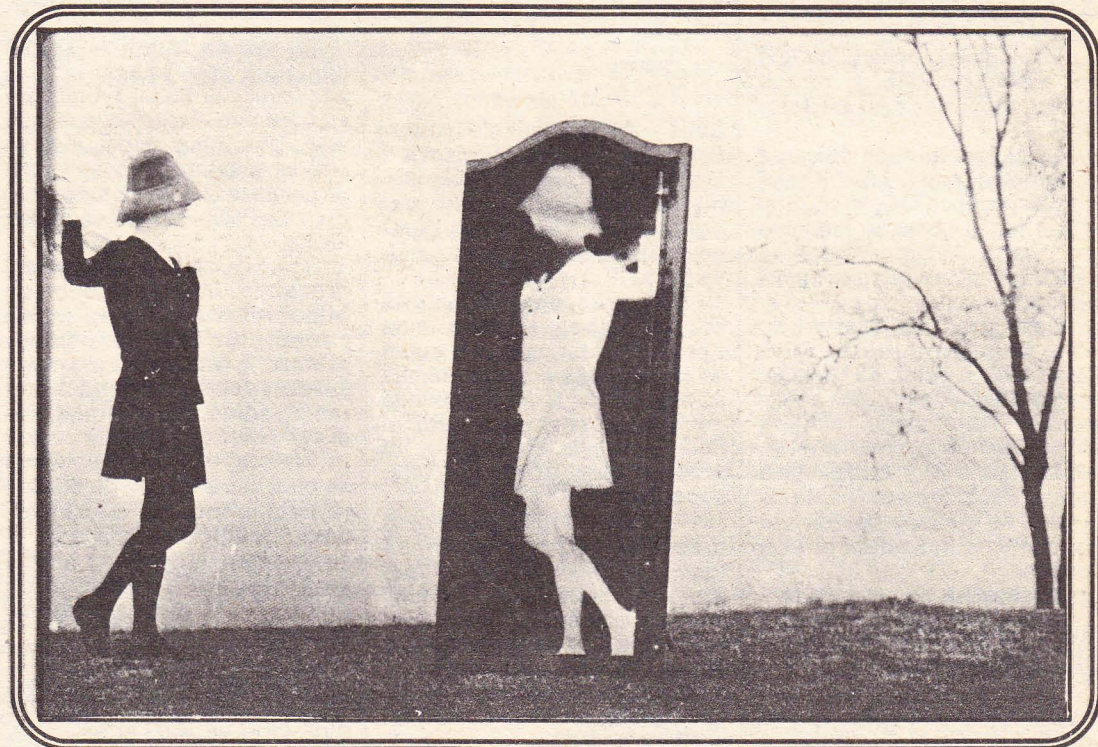
Telefonul sună. Un clinchet scurt, care revine și se prelungește. Totul decurge apoi foarte repede. Un foșnet ușor de cămașă de noapte, o ureche dornică să asculte, telefonul care alunecă dintre degete, doi ochi care se măresc, se îngrozes, se liniștesc, bătăile unei inimi obosite care se fac rare, rare, rare...

Și aceste ultime cuvinte pe care le-a auzit și care i s-au părăsit atît de blînde, de dulci:

– Miss Eva Keene, vă aștept...

Traducere de
**Mihaela și Cristian
IONESCU**

După traducerea franceză a lui
André-Francois Termath apărută în
revista „Marginal” nr. 4/iunie-iulie 1974.
Primă apariție în SUA: noiembrie 1953.

HORROR

SEBASTIAN CORN

(n. 26 martie 1960).

Absolvent al facultății de Medicină Generală, București -1985. Medic de bord pe cargourile Zămești și Neptun. Medic de circă. Actualmente, chirurg într-un spital bucurestean.

Palmares locul I Quo Vadis? '93, Locul III Nemira '93, premiul Dan Merișca '94, mențiune Helion '93, șase mențiuni Nemira '93 (sub 3 pseudonime). De menționat că toate acestea în ultimele 6 luni.

Autori preferați - Clifford Simak, Philip K. Dick, Herbert Franke, William Gibson, C.T. Popescu, Alexandru Ungureanu, Dănuț Ivănescu, Florin Pitea.

FARIAL

Premiul Dan Merișca 1994

În cele zece minute care au trecut de când m-am trezit, am apucat să mă spăl și să mă rad, dar sînt încă buimac. Nu, nu era ca în zilele proaste, cînd încurcam robinetele între ele și nu mai știam cum se trage apa la WC. Atunci era cu mult mai rău. Azi, nimerisem totul din prima. Localizasem perișta și pasta de dinți, săpunul, mașina de ras, tot! Nu mă pierdusem printre obiecte.

Cu toate acestea, cînd am ieșit din baie, îmi mai rămăseseră o sumedenie de lucruri neclare.

„Aș minca o gogoasă” îmi spun. Poate că gogoșa m-ar mai readuce în apele mele, deși la ora asta n-aș putea nici s-o descriu, nici să-mi amintesc ce gust are. Cuvîntul doar mi-a puls, inconștient în minte.

„Ah, pilulele!” mi se trezește un reflex, văzînd perlele gâtului

– Sosesec cam într-o oră, dragoste! – mă uit la ceas și adaug – Asta înseamnă că 9,30. Vezi să fie totul pregătit! N-am cum să întîrzii decît dacă dobitocii din Urbsuri organizează ceva pe linia ferată!

– Înțeles, Uwo Sohn! spune ea cîscînd ochii mari. Nu înțelegea ultima mea remarcă. Sau pilulele ei înfîrțiau să-și facă efectul, sau poveștile despre tipii cărora nu li se permitea să-și reamintească prea mult, erau adevărate.

Închid și-mi cuplez repetitorul. Ecranul îmi afișează frazele, în timp ce difuzorul mi le citește, monoton:

a) Trei nefrectomii și două hepatectomii efectuate în 10 aprilie. În frigiderule sălii – rezervă de patru tiroide și cinci preparate cord-pulmon.

b) Suturi efectuate cu polycologen monofil (de verificat etanșeitatea).

c) Hrană consumată în valoare de 4500 calorii. Energie depusă în 10 aprilie: 3700 calorii...

Parcă eram idiot. Îmi trecusem în repetitor și ce exerciții trebuia să fac pentru a elimina surplusul caloric.

Repetitorul îmi mai amintea de înlînirea cu tot stafii, pentru ameliorarea strategiei de recoltare a organelor. Nu-mi bat capul să rețin ora și locul. În mod cert erau transcrise și în repetitorul de la servicii, iar eu trebuia să fiu enorm cu puterea pe care mi-o dădeau pilulele.

Citesc pe ecran orarul trenurilor suspendate, adresa spălătoriei unde îmi lăsasem costumele, scrisoarea pe care trebuia s-o trimit fratelui meu. Totul ordonat, bine paginat.

Dar, bizar, printre paragrafele parcurse, mă tot ciocnesc de o întrebare scrisă de mai multe ori:

„Oare Administratorul sau șeful Ghildei, cunosc?”

Încă am mintea împăstată. Pilulele nu lucrau din plin afit de dimineață, așa că nu-mi e de loc clar ce vroiam să aflu cu întrebarea asta. Mă rog, parcurg mai departe ecranele în timp ce, conștiincios, repetitorul mi le citește. De fapt, fusesem suficient de stupid ca să formulez o întrebare eliptică la sfîrșitul zilei trecute. Mă bazasem pe memoria bine eșafodată a zilei de 10 aprilie și lăsasem

în repetitor o întrebare vagă, fără conexiuni, așa cum nici un locuitor al Urbsului nu trebuia s-o facă. Practic, era o informație rătăcită...

„Ești un idiot!” spun privind în oglindă, după care arunc de-a valma în mixer cîteva fructe, două ouă și trei linguri de lapte praf.

Mai aveam de rememorat un singur paragraf din repetitor. Mă uit pe ecran și văd o adresă:

FARIAL DAVENPORT; URBS CONDOR

**33, BLVD. OCEAN
HABITACLU 860. AZI, 11.04.2143.
După ora 18,00.**

– Farial? Bărbat, sau femeie? Mai degrabă femeiei! concluzionez. Prea rar mi s-a întîmplat să notez adresele unor bărbați. Îmi vine în minte că în habitacurile unor bărbați n-am fost decît cînd aveam de discutat ceva important. Ca de exemplu: oare ei, liderii, știu și decid, concomitent?

Asta era! Asta era scopul întrebării afișate în repetitor! Știam că în Urbsuri eram, pe de o parte, noi, cei care decideam ce aveam de făcut și care abia știam pe ce lume sîntem. Pe de altă parte, existau restauratorii. Ei își aminteau perfect: date, întîmplări, evenimente. Ei stocau informația și ne-o tot ofereau, continuu, prin trenuri, pe străzi,

acasă și la servicii. Dar erau incapabili să propună soluții pentru ceea ce știau. În schimb, noi nu reușeam să ne amintim evenimentele curente. Singurul lucru pe care nu-l putem uita, era profesia, dar cum naiba o reținusem, habar n-aveam.

Chestiunea era: existau în Urbsuri indivizi care puteau să facă și una și alta? „Poate liderii Administrației sau ai Ghildelor” îmi răspund reflex. Mda... pilulele își făceau efectul. Incepeam să fiu la îndemînă, iar spațiul care mă înconjura căpăta un sens mai clar pentru mine.

Era timpul să mă îmbrac și să iau trenul suspendat. Aveam de străbătut

Catharina

aliniată pe noptieră. „Voi avea o zi bună!” stabilesc, fericit că știu deja că noptierei i se spune noptieră.

Pilulele sînt ritualul clar și necesar pe care nu l-am încurcat niciodată. N-am cum să mă sustrag sau să uit de ele. Și mă vor ajuta, ca de obicei, cu mult mai mult decît nenorocita aia de gogoasă.

Le arunc brusc în fundul gîtului și, pînă ce ele să ajungă în stomac, simt cum încep să mă încarc. Unu: trebuie să dau telefon la spital, ca să-i pun să aranjeze sala de operații. Doi: trebuie să pornesc repetitorul ca să aflu ce-am făcut ieri și alaltăieri, ca să nu-mi scape cumva ceva nerezolvat. Trei: trebuie să pornesc ecranul cel mare ca să aflu cine mai stăpînește pe afară.

De altfel, în această privință, primele efecte ale pilulelor începeau să se simtă. Îmi amintesc că din punct de vedere administrativ, Urbsul meu este condus de Brendan, în timp ce Ghilda Chirurgilor este condusă de Skjöld. Dintre ei doi, Brendan parcă era de prea mult timp în Administrație și ar fi fost cazul să-l dea jos careva... Din vagile mele amintiri, Skjöld mai avea cum să reziste.

Bun. Deja puteam să-mi continui treburile de unde le lăsasem ieri. Așa că pornesc ecranul cel mare.

– Ciocniri în Piața Artelor. Oamenii lui Banffy i-au înfruntat pe ai lui Brendan. Doisprezece morți, treizeci de răniți. Lupta a durat sub 45 de minute, neducînd la modificarea frontierelor dintre cele două Urbsuri. Banffy și Brendan au semnat, chiar în zona de conflict, un protocol care confirmă statu quo dintre cele două Urbsuri.

Ecranul pare să explodeze, după care tabără pe mine cu alte informații:

– Complot deucut în Urbs Condor. Restauratorii l-au informat la timp pe Administratorul Brendan despre manevrele de culise care...

– Buuun! Deci a mai rezistat o zi, constat cu voce tare exact cînd ecranul cel mai mic îmi dă legătura cu spitalul.

– Uwe Sohn? mă întrebă vocea cu inflexiuni bizare a tinerei care mă privea din display. Mai mult ca sigur că era secretara blocului operator. Dar nu-mi amintesc, să mă pici cu ceară, cum o cheamă. De altfel, și ea îmi pronunță numele ghiduindu-se după inscripția din terminalul ei.

– Eu sînt, dragoste! dau drumul primului reflex verbal. Îi văd doar capul, o fi cocoșată, burtoasă, cu sîinii căzuți sau cu picioarele în X, n-am de unde să știu, dar secretarele sînt totdeauna satisfăcute cînd le vorbești așa, ca și cum ți-ai aminti bine de ele.

Nu m-am înșelat. Tipa chicotește pe ecran, înroșindu-se:

– Domnule... – vocea i se pierde, iar eu aud cum îi turnie repetitorul în birou, reamintindu-i și ei.

trei Urbsuri (dintre care două străine) înainte să ajung la penitenciar. Și acolo, mă așteptau sălile de operații și transplanturile.

Pediculul hepatic. Repere: venele suprahepatice, vena portă, artera hepatică, canalul biliar comun... ah, ah, aici eram tare. Astea erau lucruri pe care n-aveam cum să le uit!

Dar dacă mă întrebai cum arată Fariel și de ce îi notasem adresa, ți-aș fi replicat că ești lipsit de bun simț. Astfel de întrebări nu se pun în Urbsuri...

Doamne, ce îmbulzeală în tren! Cuplez ecranul ca să aflu ce s-a mai petrecut, căci acasă am pierdut timpul gândindu-mă la aiurele. Trebuie să recuperez, dacă vreau să mă pun la punct, astfel încât ajuns la servicii să funcționez într-un mediu de referință pe care îl cunosc.

Ecranul din fața mea se umple de date și de restauratori care dezbate realitatea petrecută recent. Mă uit în jur. Toți ceilalți sînt cu mult în urma mea, îi văd cum privesc în display-uri cu ochii încețoșați. Abia au introdus fișele în repetitoare și încă învață despre ce au făcut ei, ieri și alaltăieri.

...faptul că Brendan a acceptat în numele Urbs Condor, decorațiile conferite acum trei zile de Administrația Cossimo din Urbs Italica, a avut efectul unei lovituri de trăznet asupra lui Banffy. Acesta a considerat că ceilalți doi Administratori s-au apropiat periculos de mult, mai ales că Urbsurile conduse de ei, înconjură Urbs Hungarica pe 2/3 din frontierele ei...

Nu cred că aceasta este explicația reală, intervine un alt restaurator. E drept că Administratorul Cossimo l-a decorat pe Administratorul Brendan, dar manierele lor de guvernare sînt atît de distincte, încît cel mai probabil, atacul de aseară asupra Pieței Artelor, s-a datorat impresiei lui Banffy că Urbs Condor e pe cale să devină o zonă a controlului absolut al informației interne, sub influența lui Cossimo. Și asta, chiar la limita Urbs Hungarica... Cu alte cuvinte, s-a temut nu de o apropiere, ci de o extensie nepermisă a modului italic de a administra informația...

Gata! Încep să-i localizez pe tipi. Eu stau în Urbs Condor, iar pînă la servicii, localizat în Urbs Tenebrorum, trebuie să străbat Urbs Hungarica și Urbs Italica. Tipii de care se tot vorbește sînt lideri ai Administrației, destul de învechiți în posturi, după cum ne reamintesc restauratorii. Iată, aflu de la ei că Brendan are 14 zile de conducere la activ!

Niște prăpădiți! Nu au stabilitatea unor lideri de Ghildă, cum ar fi Skjöld! El dirijează ramura chirurgilor de vreo cinci-șase luni, nu țin minte precis fără ajutorul restauratorilor. Are șanse să mai rămînă în post (pînă la o lovitură) cam încă pe atît.

A fost un simplu gest de curtoazie, continuă restauratorii. Remiterea unei decorații nu implică, de facto, o apropiere între sistemele de guvernămînt.

Mda... tipii își făcuseră datoria. Ne băgaseră în cap că Brendan acceptase decorațiile de la Cossimo, ceea ce dusese la un conflict cu Banffy. Ne reamintiseră cum stăm pe afară...

Îi privesc din nou pe cei din jur. Au trecut și ei pe programul comun. Nu realizez: își pun oare și ei problemele pe care mi le pun eu? Dacă restauratorii ne vînd niște evenimente care nici nu s-au petrecut, bazîndu-se pe lipsa memoriei noastre? Nu-mi amintesc dacă azi m-am gîndit la problema asta. Adică: sînt liderii în cunoștință de cauză atunci cînd decid? Sau, primesc și ei informația prelucrată de restauratorii?

Schimb ecranul ca să aflu care este situația atmosferică. Nici nu apare bine restauratorul cînd, individul din dreapta mea, urmărind încă dezbateră de pe ecran, mă apucă discret de mină:

– Diseară. Ora 20,00. La intersecția străzilor Ekaterinodar cu Misraim. Urbs Italica.

Fariel? mi se aprind reflexele. Ce mă-sa vrea asta? Cu ea mă întîlnesc mai devreme însă, îmi amintesc. La ora 18,00. Mutra tipului nu-mi spune nimic... să aibă totuși vreo legătură cu Fariel?

Hm! Tipul poate să fie un provocator plătit de Administrație, deci mă prefac preocupat de restauratorul care repetă buletinul meteo. Apoi, trec din nou pe programul cu

dezbateră:

– Există similitudini între gestul precipitat al lui Banffy, de a ataca Piața Artelor, cu un act asemănător, petrecut acum 8 zile în Urbs Essex...

– Știu la ce te referi, a intervenit celălalt restaurator. Conrad din Essex a hotărît că este mai productiv să declanșeze un conflict de avertisment cu vecinul său, decît să aștepte ca lucrurile să ia o întorsătură nedorită, și să se trezească cu o interdicție de acces asupra înregistrărilor din repetitor...

– Ah, informațiile interne, cele dintre cetățean și el însuși. Un subiect încă delicat. Poate cetățeanul să dispună, doar el singur, de amintirile sale recente?

– Diseară, Uwe Sohn. La ora 20,00! reia tipul de lîngă mine. Ekaterinodar, colț cu Misraim, Urbs Italica, insistă el liniștit, prefăcîndu-se că urmărește discuția de pe ecran.

Dacă este un provocator? Știu clar că mesajele de reamintire ți le lași doar în repetitor. Apoi, îmi amintesc că mă mai gîndisem la chestia asta cu cîteva secunde în urmă...

O clipă, îi răspund relaxat și-mi cuplez din nou diskul la display. Ecranul îmi afișează iarăși ziua de 10 aprilie 2143. Operațiile efectuate, rezervele de organe, adresa spălătoriei, kilocaloriile, Fariel, întîlnirea cu stafful chirurgical al Ghildei, întrebarea mea timpită, repetată de cîteva ori.

Pentru mai multă siguranță, parcurg și datele ultracurente: orele de masă, toaletele purtate, recomandări pentru ticurile verbale de folosit, astfel încît să-mi păstrez o personalitate unitară de la o zi la alta, etc.

Nu. Nu găsesc nimic referitor la Urbs Italica. Mă întorc spre tip și-i arăt ecranul:

– Vedeți? Informația dumneavoastră nu figurează...

– Îmi permiteți? spune el amabil și bate cu degetul în ecran, în dreptul întrebării eliptice. Făcusem o greșală că o înregistrasem. Puteam avea neplăceri acum, dar, simțind că nu mai am ce pierde, exclam nervos:

– Și ce-i cu asta? Din cîte știu eu nu contravine legilor... cită vreme diskul poate fi lecturat oricînd de Administrație în repetitor!

– De asta puteți fi sigur, răspunde el privindu-mă complice. Teoretic, relația dintre cetățean și fișierul său repetitor nu are cum să contravîină regulilor.

Îmi sare țandăra imediat:

– Nu pricep atunci... ce doriți de la mine?

– Trebuie să veniți diseară, reia el în șoaptă, privind în jur iscoditor. De fapt, o să mai fiți contactat în cursul acestei zile. O măsură de precauție, ca să nu uitați...

Mă uit la el neîncrezător. Îmi cobor sprîncenele, făcînd un efort de memorie, dar tipul e în afara bății pilulelor mele. Nu-l pot asocia cu nimic familiar. Poate că este, totuși, un provocator.

– Ce vă faceți, domnule, dacă cuplez ecranele la servicii... – mă uit afară și, văzînd că sîntem deja în Urbs Italica, termin întrebarea – ...la serviciile Administrației Cossimo? Este permis să treci orice în repetitor, numai să-l treci! Dar orice altă formă de rememorare este interzisă, și asta o știți foarte bine. Chiar dacă ne aflăm într-un Urbs mai liberal, cum este cel al lui Cossimo, conchid făcînd semn spre fațadele împoțonate printre care aluneca trenul suspendat.

– Așa este. Nici chiar Urbs Italica nu acceptă alte forme de rememorare, răspunde el șusotind. Dar ați face mai bine să nu-i anunțați! Ancheta ar conduce chiar la dumneavoastră... În plus, n-ați mai afla răspunsul la întrebare, încheie el arătînd spre ecran.

Se apropie și mai mult de mine și îmi strecoară la ureche o propoziție pe care nu aveam cum s-o înțeleg, dar care mi-a deschis memoria instantaneu:

– Ex urbis sunt mons, Uwe Sohn...

La naiba cu Fariel, mi-am spus. Abia acum reușise necunoscutul să fie convingător. Nu știam încă ce aveam concret de făcut, dar îmi era clar că nu trebuia să lipsesc de la întîlnirea din Urbs Italica de la ora 20,00.

E infernal! răcnesc în sală, în loc de răspuns la ordinul transmis prin difuzoare. Tocmai allasem că urma să mai primim doi militari grav răniți în cursul zilei pe strada Cannonica, în Urbs Italica. Făceau de pază sub linia trenului suspendat cînd, spuneau rapoartele, fuseseră atacați de un grup care aruncase în aer cîteva habitaculi din zonă.

– Un ficat-splînă și un cord-pulmon! urlase megafonul, făcînd-o pe colega mea mai în vîrstă să-și bage degetul gros între arătător și mijlociu, împungînd aerul înspre difuzoare.

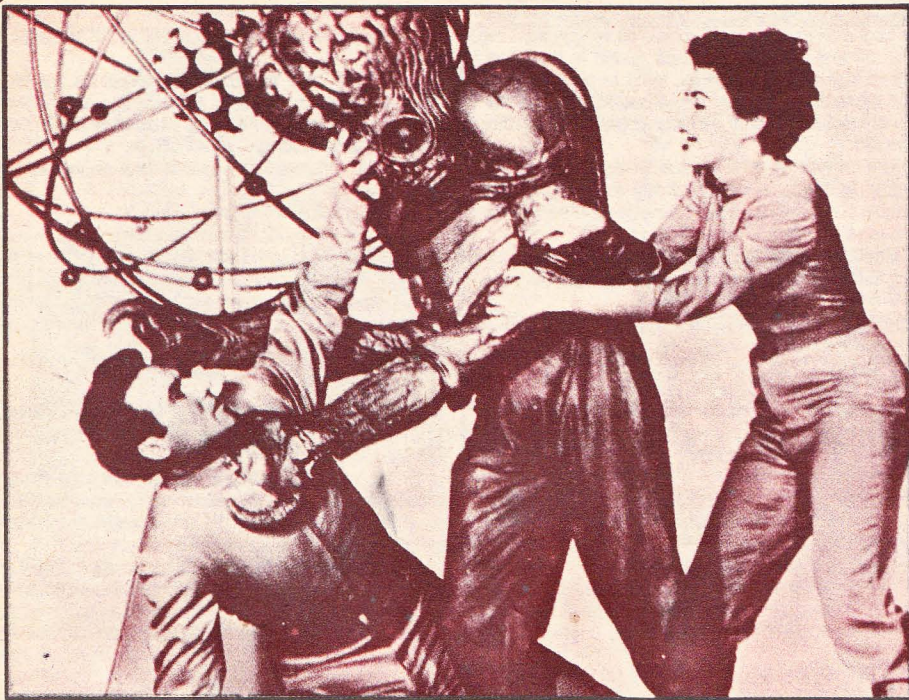
– Vin gata cuplați la tubulaturi, ne anunțase vocea, dar noi știam ce treabă de mîntuială făceau aia de la triaj.

– Trebuie să fie tipi de-ai lui Banffy! Ei se ocupă cu lovituri din astea! Îmi suflă colega la ureche în timp ce face ultimele suturi la piele.

– Se poate... sonații ăștia din Urbs Hungarica nu concep că ar putea să piardă controlul asupra informației interne. Iar șmecherul de Cossimo îi excită pe toți... ce, ție nu ți-ar place să nu-și bage nimeni nasul în diskurile tale? ne face anestezistul cu ochiul, privind dintre sculele lui puioțoare.

– la mai dă-i dracului! îmi șoptește din nou doctorița aruncînd portacul pe masa de instrumente. P'asta cu ficatul, îl aiurim noi! O dăm naibii de splînă, n-o mai prelevăm! Un militar imbecil poa' să stea bine mersi și fără splînă, nu?

Doamne, măcar de nu mi-ar mai fi vorbit atît de aproape de ureche! Are o voce rotundă, care îmi transformă craniul în cutie de rezonanță. Și toată adrenalina asta pe care mi-au stors-o operațiile, mă face să mă biții ca unul abia cules dintr-un refrigerador pentru conservarea organelor. O fi ea mai în

vîrstă, dar e încă prea atrăgătoare ca să te hazardezi să operezi numai cu ea...

– Pregățiți sala 3! strig la corpul auxiliar și mă întorc spre doctoriță. Aș vrea să încep fraza următoare spunîndu-i pe nume, dar realizez că e o chestie imposibilă. Dracu mai știe cum o cheamă!

– Și dacă tipii din comisia militară se prind că le-am livrat „coletul” fără splină?

Doctorița își țuguie buzele, focînd spre mine:

– Nu te șifona prea tare, iubitu! Ce, ai înnebunit? Ne apucă mîine dimineată dacă operăm chiar tot... și știi că e interzis să nu dormi. Prea multă continuitate a memoriei! strigă ea spre megafoane, făcîndu-ne pe toți să amuțim. Dar asta era stilul ei. În plus, știa că Ghilda Chirurgilor iese parțial de sub jurisdicția Administrației.

– De fapt, se băgă anestezistul în vorbă, tu crezi că ăia au timp de pierdut să-l caute pe cretinu’ asta de splină? Mi-am reamintit azi, în tren, că spiritele sînt încinse de vreo trei luni în Urbsuri. Cică de trei luni încoace, tot are loc o nesfîrșită gherilă urbană. Așa că armatele au nevoie de carne de tun pe bandă rulantă. Cine să ne controleze?

– Noi înșine. Mîndria profesională, zic. Chestia asta n-o pot uita de pe o zi pe alta!

– La liniștește-te! reia doctorița. Uite mîndria profesională! spune ea și repetă gestul cu degetele groase care împung aerul. Dacă stau să mă gîndesc, mi-am păstrat eu niște informații în diskurile astea idioate. Te scot eu din rahat dacă iese ceva... și mai lasă dracului mîndria profesională. Nu e decît frică profesională...

Auxiliarii au intrat în sală și au scos operatul. Mă apucă risul în timp ce ieșim la spălător și simt că mi se face sete. Repede, o sticlă de „Bottleggar”. O localizăm, așezată printre cîmpurile operatorii utilizate, o scoatem din ascunzătoare, iar eu mă reped și sorb un gît. Buff! Drept în picioare! Strict interzis în spital. Dar face bine după trei transplanturi hepatice, patru plombaje femurale și două nefrectomii de conservare.

– Cum te cheamă? se interesează doctorița făcîndu-mi cu ochiul.

– Uwe Sohn! răspund, și-i întind sticla de „Bottleggar”.

– Ești vreu evreu, ceva? se uită ea țintă la mine. Țștia spun tot timpul că evreii pun mîna pe putere și că sînt circumciși!

– Nu sînt nici Administrator, nici lider de Ghildă! Dar de chestia a doua, pot să te conving, dacă ești dispusă să facem proba.

– Serios? se holbează ea și izbucnește în rîs. Anestezistul întinde mîna după sticlă și face cu pumnul spre noi:

– Aș fi pus pariu! Pariu aș fi pus! suflă el, făcînd pe

supăratul. Dar n-am ce face! Dintotdeauna, chirurgii au fost cei preferați!

– Aduceți doi recipienți! Un ficat-splină și un cord-pulmon! răcnesc spre auxiliari și fac semn madamei cu care operasem, să mergem să ne spălăm...

O las pe ea să intre prima, iar eu îmi cuplez diskul înregistrat ieri în același loc. Îmi afișează operațiile efectuate, locul unde pot mîncă burtă de vițel în apropierea spitalului, locul de unde pot lua un pachet de „Commodore”, locul de unde îmi pot procura gogoși... deja, gura mi se umple de salivă.

– Ce naiba faci? Nu vii? scoate colega capul din spălător. Apucă să-i văd capătul unuia dintre sîni. Relativ turgescenț.

– Puțină răbdare, răspund și-i întind prin ușa deschisă, sticla de „Bottleggar”.

– Eh, eu plec atunci, zimbăște anestezistul.

Tipa ia sticla, scoarbe un gît, se uită la ceas și-mi face din nou cu ochiul:

– Uwe Sohn! Hai să ne spălăm, Uwe Sohn, doar nu vrei să ne batem joc de asepsele!

Mă uit și eu la ceas. Au mai rămas 25 de minute pînă să vină imbecilii ăia de militari pe care trebuie să-i operăm.

– Răbdare! repet.

– Răbdare, răbdare... spune ea trîntind ușa. Mai avem doar 20 de minute!

Ce mama dracului vroia? Un amor cu tacîmul complet între două operații? Dar, chiar și așa, în viteză, nu m-aș fi putut culca cu ea fără să aflu cum o cheamă. Doctorițele se excită în mod deosebit dacă le șoptești numele cînd faci dragoste cu ele. Le gîdîlă ego-ul orgolios, care le-a făcut să-și aleagă profesia asta.

Iată de ce străbat în continuare listele din ecranul cel mare. Pînă să aflu cum o cheamă, dau din nou peste întrebarea ăia timpită, lipită de ecran:

„Oare liderii iau decizii bazîndu-se pe propria lor experiență? (De testat Skjöld în cursul întrevederii)”

Așa scrisesem ieri în disk. Am parcurs absent restul ecranului, încercînd să-mi imaginez cum ar fi să iei hotărîri, știind chiar tu ce se întîmplă de fapt! Poate că așa puteai duce chiar și încotro se îndreaptă aceste Urbs. Au ele vreun scop? Ne mișcăm cu toții către vreun punct anume? Facem parte din vreun plan?

– Ce faci, domnule? strigă colega de sub duș. Nu vii odată?

Am aruncat o ultimă privire pe ecran și am răspuns:

– Pregătește-te Margot!

Dar, pînă să intru în spălător, înregistrez ultima frază înscrisă pe disk, chiar sub numele doctoriței:

„Iar Margot îți va spune: Ex urbis sunt monsi!”

👁️👁️

M-am uitat la Margot și am văzut-o cum aproba din cap, imperceptibil. Skjöld derulase cîteva planșe și le comparase cu repetitoarele. Lucru, inutil, de altfel, pentru că tehnicile chirurgicale nu le uitam!

– O intervenție mai rapidă. Ne va permite să scurtăm timpul dintre sosirea acceptorilor și înzestrarea lor cu organele ce le-au fost distruse.

Privesc plictisit la diskul înregistrat ieri, după masa de prînz. Îl las pe Skjöld să turuie înainte, știind că orice ar fi propus el, nu era nimeni în stare să opereze cu mai multă viteză decît mine.

Acum mă preocupa doar fraza de care mă ciocniseră de trei ori în cursul zilei: Ex urbis sunt monsi. Adică, un fel de: În afara orașului sînt munți...

Margot o rostise și ea, reamintindu-mi sub duș că, la ora 20,00 trebuia să fiu la Ekaterinodar, colț cu Misraim.

– Ce avem de făcut acolo? o întrebam.

– Ah, eu trebuie doar să te anunț să mergi la înfîlnire. Eu nu voi participa...

– Nu pricep. Habar n-am ce rol am în toată chestia asta... Ai vreo idee ce scop are înfîlnirea?

Margot își ridicase sprîncenele, băgîndu-se sub jetul fierbinte al dușului:

– Nu știu nimic.

Am urmărit-o cum se răsucea limpezindu-se sub duș și am pus întrebarea care mă obseda de cîteva minute:

– Cum adică, în afara orașului sînt munți... Ce sînt aceia munți?

– Munți... munți... nu știu nimic, a repetat ea. Probabil că e ceva legat de lipsa clădirilor. Zonele întinse! Ce? N-ai auzit de ele?

Zonele întinse, pfuh... un subiect colportat de legende. Spații neocupate de construcții. O chestie de neconceput, pe care ne-o povesteam unul altuia din plictiseală căci, știam cu toții: Urbsurile erau veșnice și nesfîrșite.

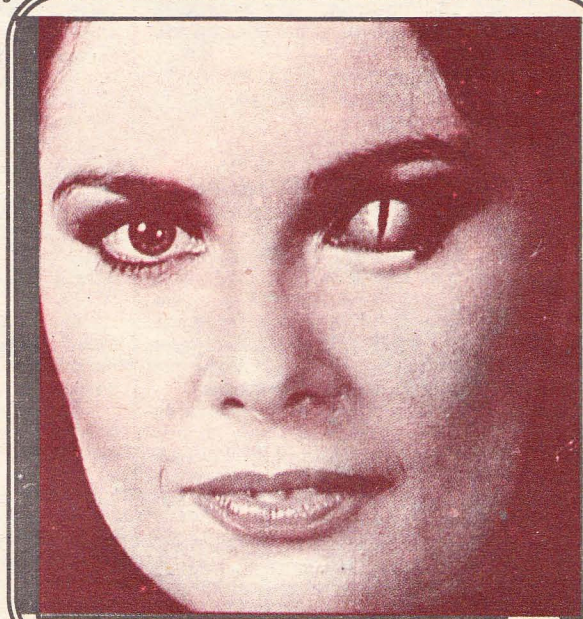
– La ce vă gîndiți, Uwe Sohn? răsună întrebarea lui Skjöld.

Aproape că mă luase pe nepregătite. Dar acum eram în deplinătatea facultăților amnezice. Mai ales de cînd parcursesem ultimul disk, unde îmi făceam recomandarea ca în astfel de situații să contraatac imediat:

– Pe ce vă bazați, atunci cînd faceți aceste recomandări de tehnică chirurgicală? De unde ați ajuns la concluzia că așa e mai bine?

Asta era! Îl pusesem pe moș în încurcătură. Probabil că și lui îi făcuseră recomandări că așa e mai bine, că trebuie procedat în cutare fel etc... Dar, ca să faci recomandări, trebuie să te sprijini pe un studiu de situație. Acum vroiam să-l văd! Studiul ăsta de situație, care implica memoria, îl făcuse el, sau îi fusese servit?

– Restauratorii au comparat metodele noi cu cele

consacrate. Eu am operat în ambele maniere. Ca timp al intervenției, a reieșit un câștig net de 12 minute pentru hepatectomie... - și se apucă să recite beneficiile în minute, în funcție de tipul operației.

Fleoșc! Concluzia nu era a lui! Din ce spunea, nici înregistrarea comparativă a timpilor n-o făcuse el.

- Vreau să zic, am continuat, că n-ai reușit să așezi o percepție unitară asupra situației, așa e?

Skjöld a rămas cu o mină suspendată în aer, stupefiat:

- Dar nimeni nu are o percepție unitară asupra vreunei situații! Ce dracu, Uwe, și copiii știu că asta e cheia de boltă a Urbsurilor! Nimeni nu trebuie să aibă percepția unitară a realității. Unii stochează informații, ceilalți iau decizii. E cea mai bună metodă de a împiedica absolutismul! Ce naiba te-a apucat? Vrei să predici despre puterea nelimitată?

- În nici un caz! Dar mă gândeam că pot apare defecțiuni pe parcurs. Dacă restauratorii nu comunică complet cu cei ce iau decizii? Și dacă cei ce iau decizii nu sînt în stare să se facă perfect înțeleși de restauratori, ca să primească exact informațiile de care au nevoie?

Margot își trase un șut pe sub masă. Noroc că Skjöld a pufnit în ris:

- Doamne, dacă n-aș ști în ce stress lucrați, aș fi mai drastic a propos de consumul de „Bottleggar”! Ai exagerat cu „Bottleggar”-ul, este? mă privește liderul Ghildei cu un aer sugubăt.

- „Bottleggar” pe dracul replic eu prefecindu-mă prins cu ocaua mică. Dar, profit să-l mai înțep cu o idee: se poate ca unii sau alții să nu ofere tot ceea ce știu! Ca să pună mîna pe mai multă putere. Sau, se poate să-și conducă deliberat partenerii în eroare! Dacă restauratorii v-au hrănit cu informații false?

Skjöld este un tip deștept. Se încrunță, își sughe buza inferioară, gînditor, și spune rar:

- E o posibilitate... e un risc... dar nu există sistem perfect. Toate fac apel la ceva incontrolabil. La încrederea în parteneri. Barem noi, de cînd există Urbsurile, prevenim acapararea puterii de către un singur grup. Restauratorii depind de cei care iau decizii, și invers.

Puteam discuta așa mult și bine. Nimeni nu se supăra. Cîtă vreme totul se înregistra pe discuri controlate de Administrație, cîtă vreme noi uitam pînă a doua zi la ce concluzii ajunsesem, aceeași Administrație nu făcea valuri. Știau ei că în lipsa memoriei, nu vom fi în stare să ne continuăm raționamentele, reluîndu-le de unde rămăsesem.

Dar așa eram construiți. Noi, decizionalii, trebuia doar să fim capabili de hotărîri rapide, optime. Ne burdușeau cu informații creierile superutilitate cu enzime și cu sinapse redundante, iar noi scoteam ce era de scos. Atitudini de urmat, acțiuni de îndeplinit. Parcă aveam o diaree de idei care se concretizau rapid în acte.

După aia, pfuh, storși. Abia mai știam cum ne cheamă, cînd ne trezeam a doua zi.

Tocmai mă pregăteam să-i mai plasez lui Skjöld un ghimpe. Vroiam să-l întreb dacă el n-avea totuși cunoștință de unii care erau și restauratori și, care luau în același timp și decizii.

Nu mai că Margot mă mirosise. Știa ea ce efect devastator are asupra mea, așa că s-a aplecat, șoptindu-mi cu vocea ei rotundă:

- Ex urbis sunt mons.

☹️
Ideea mi-a venit pentru prima oară în ziua aceea pe la ora 17,50, cînd am ieșit de la cofetărie. Luasem un tort pe care doream să-l ofer lui Fariel.

Fariel mă sunase la spital cu vreo jumătate de oră în urmă, reamintindu-mi de întîlnire. Și ea își notase pe disk numele meu și faptul că azi trebuia să ne vedem. Nu ne-am spus multe lucruri la telefon. De regulă, datele astfel lăsate în repetitor, în care bărbații notau adresele femeilor și viceversa, aveau o motivație mult prea bine stabilită, pentru a mai abuza de cuvinte.

Luasem trenul care mă ducea în bulevardul Oceanului, în Urbs Condor. Deja, la ora aceea, restauratorii se lansaseră în analiza de fond a complotului eșuat împotriva lui Brendan. Faptele aveau aproape o zi vechime, deveniseră istorie, practic, și puteau fi comentate cu un ochi obiectiv, critic.

- Este una dintre cele mai lungi perioade de administrație din istoria acestui Urbs. Este de mirare chiar, că împotriva lui Brendan s-au organizat atît de puține comploturi.

- Probabil că asta se datorează și modului cu totul inedit de repartiție a pro-

pusului brut din acest Urbs, a intervenit moderatorul emisiunii. Taxe mari asupra păturii sociale cu venituri mari...

Nu mă mai interesa. Cu două rînduri în fața mea, un individ înalt și chel privea fix, stînd în picioare lîngă ecranul mare. Eram singurii din vagon care nu ne holbam la emisiune, așa cum ne dicta instinctul de locuitor al Urbsurilor.

Știam ce vrea să-mi comunice. Și dacă aș fi scrutat cu atenție în memoria mea dizolvată (cu ajutorul unei doze duble de pastile) aș fi putut să-l atașez vreunui grup cu care aveam contact în mod curent.

Gîndul acesta aproape că m-a făcut să mă clatin. „Un grup cu care să am contact coerent? Altul decît cel de la spital?”

M-am străduit să-mi răscolesc amintirile, frînturile de idei, reflexele sociale, doar-doar aș fi în stare să-mi dau seama dacă în Urbsuri, cetățenii aveau contacte stabile și cu alte grupuri, în afara celor profesionale.

Tipul din fața mea zîmbi și făcu semn din cap că nu. Ca și cum mi-ar fi citit gîndurile. Apoi a spus din vîrfurile buzelor, fără să scoată un sunet:

- Ex urbis sunt mons.

Era ca un semnal, o parolă pe care se tot străduiau să mi-o paseze. Gîndurile despre munți și despre spațiile neacoperite de Urbs, m-au hăituit timp de cîteva secunde. Abia mai auzeam vocile restauratorilor:

- ...sustinuți de proprietăți puternice... legi care încurajează moștenirea colectivă, abolind legăturile familiale, stimulînd eforturile fiecărui individ de a urca scara socială...

Uite, nici nu trebuia să fii atent tot timpul! Chiar și numai aceste fragmente de frază îmi revelau că se vorbește despre Urbs Condor. O grămadă de Administratori, de cînd mă născusem, complotaseră și organizaseră lovitură și aranjamente de culise. Toate absurde, cîtă vreme sistemul proprietății și legislația erau în mare parte constante, fără tendință la derapaje.

Coborisem din tren, intrasem în cofetărie și luasem tortul pentru Fariel. Și, după cum am mai spus, ieșind din nou pe stradă, am simțit cum circuitele nervoase îmi zbîrnie, cum ideile îmi pulsează în creier într-o sarabandă nebună, ca atunci cînd trebuia să iau o decizie rapidă. Pentru prima dată astăzi, 11.04.2143, realizez ce se întîmplă și, mai ales, în ce sînt angrenat. Efectul cumulativ a trei doze de pilule, al conversațiilor și al lucrului, m-a condus la concluzia corectă, în virtutea căreia acționasem înconștient, mare parte a zilei.

Pentru a deduce ce se petrecea în Urbsuri, trebuia să pui mîna pe putere. Numai așa puteam afla dacă există spații neacoperite de clădiri, dacă există indivizi care decid și își amintesc în același timp, dacă Urbsurile sînt într-adevăr veșnice.

Urcînd scările spre habitaculul lui Fariel, mi-au revenit în minte și alte elemente disparate care se reuneau pentru a cimenta între ele întîmplările ultimelor zile. Legăturile cu pacienții externi. Condiționările hipnotice la care îi supusesem. Condiționările hipnotice la care mă supusesem. Tendința mea de a nu privi în a doua parte a zilei în ecrane.

„De altfel” am conchis în timp ce sunam la ușa femeii, „un complot nici nu poate izbîndi altfel în Urbsuri. Mișcările de culise nu trebuie relevante nici autorilor lor. Ei trebuie doar să le împlinescă, fără să știe ce și cum fac.”

- Sînt Uwe Sohn, spun cînd se deschide ușa habitaculului, și întind tortul peste prag.

- Fariel Davenport! Îmi răspunde o brunetă înaltă și slabă. Mă bucur atît de mult că ai venit...

O examinez atent și zîmbesc. Bineînțeles că trebuise să-i rețin adresa. O față ovală, încadrată de păr lîns, buzele răsfrînte care lăsau să se vadă albul lucitor al dinților.

Intru în habitacul și primul lucru pe care îl face Fariel e să închidă ecranele. „Și ea?” îmi trece prin cap. Obiceiul în Urbsuri e să le lași să turue non stop. Ele sînt memoria ta. Ele sînt mîntea ta care te localizează precis în păienjenisul complicat al Urbsurilor. Ele îți descriu mereu, exhaustiv, spațiul de referință în care te miști.

Mă rog. Se pare că nici Fariel nu avea încredere în puterea displayurilor. Vocile restauratorilor sînt întrerupte sec, iar în încăperea nu se mai aude decît larma străzii de

dedesubt.

- Uitasem cum arăți, îi spun. Dar acum, mă bucur că am uitat.

- Înțeleg, zice ea izbucnind într-un ris zglobiu. E plăcut să poți repeta impactul primei vederi. Mă gîndesc la cei din trecut... n-aveau cum să trăiască de mai multe ori același coup de foudre...

- Mda, recunosc. Din punctul ăsta de vedere, erau lipsiți de noroc.

- Puțin gin? se interesează Fariel.

Aprob din cap, iar ea dispăre pentru cîteva secunde în bucătărie. Revine cu sticla, cu două pahare, și se așează turcește pe canapea. Nici nu încerc să mă prefac că nu-i privesc coapsele albe și lungi, care contrastează cu chimonoul ei violet. Ea știe că îmi place ce văd și m-ar bănuia de ipocrizie dacă m-aș uita în altă parte.

- Cînd ne-am întîlnit noi, de fapt? o întreb.

- Hmm... stai puțin!

Se ridică și se grăbește să-și brânzeze diskul la repetitor. Parcurge cu privirea cîteva ecrane, apoi zîmbește enigmatic:

- Au trecut mai mult de trei zile. Diskurile mele nu încasează mai mult de trei zile de evenimente. Iar data de azi și adresa ta, văd că le-am lăsat pe înregistrare automată.

Încerc să-mi fac ordine în idei. Dar este imposibil să-i găsesc urma cu claritate. Nici diskurile mele nu memorează mai mult de trei zile. Pe de altă parte, nimeni în Urbsuri nu elaborează planuri care să se întindă pe mai mult de o săptămînă. Într-o săptămînă se petrec atît de multe lucruri, încît este imposibil să te mai bazezi pe estimările tale. Realitatea este și așa, prea precară, astfel încît nu forțăm niciodată nota... Am introduce prea multe date aleatoare.

- Poate că ne-am întîlnit la filmul de simbătă? Încerc o soluție.

Fariel grimasează și îmi întinde, veselă, paharul cu gin, aplecîndu-se peste măsuta joasă:

- Puțin gin? repetă ea întrebarea, privindu-mă drept în ochi. Ridic mîna să iau paharul, dar nu reușesc să-mi smulg privirea din oceanele verzi, încadrate de plete negre, nu? parcă așa se spune!

„Doamne! Și am atît de puțin timp!” îmi amintesc de toată tărășenia care începuse azi dimineață cu o întrebare eliptică lăsată pe disk, și care trebuia să se concretizeze cumva la ora 20,00. La colțul dintre Ekaterinodar și Misraim.

Rămînem așa, cu mîinile lipite de paharul ăla idiot, iar Fariel mă întrebă brusc:

- Nu este vorba numai de sex, nu-i așa?

- Nu! Nu este vorba numai de sex! Răspund și așez paharul pe măsuta de alături.

E plăcut să o mîngii pe păr. Pe de altă parte, ar fi

Petrică Baci

absurd să-i fac o Declarație De Dragoste. D.D.D.-urile astea sînt inconsistente, mai ales dacă te gîndești că le-ai mai fi putut face aceleași persoane, cu același patos, doar cu cuvintele puțin schimbate. Și poate le vei mai face, în același context. Noi, cei din Urbsuri, avem un deosebit simț al ridicolului. Pur și simplu ne umflă risul cînd ne imaginăm cum repetăm aceleași texte, la infinit.

Este și motivul pentru care, deși știm că nu **sexul** l-am dori cel mai mult, nu sîntem în stare să găsim vreo manieră mai convenabilă ca să ne exprimăm.

Nici nu mai pierdem timpul să ajungem în dormitor. Ne rostogolim lîngă canapea, precipitați.

– Fari! Fari! îi șoptesc după cîteva minute.

Iar ea îmi răspunde, apăsînd parcă pe un buton:

– **Ex urbis sunt mons.**

Din acel moment îmi încep acțiunea.

Am ieșit împreună cu Fari! și am luat trenul suspendat, îndreptîndu-ne spre Ekaterinodar, colț cu Misraim. De acum, toate lucrurile erau clare. În mai puțin de o oră, vom pune mîna pe putere în Urbs Condor, îndepărtîndu-l pe Brendan din Administrație.

Îi culegem fără o vorbă pe cei care ne așteaptă în intersecție și o luăm la fugă spre cel mai apropiat pylon de tren suspendat.

– Uwe! mă strigă unul dintre complici. Ești sigur că ți-ai amintit tot?

Nu știu să reacționez decît în mod reflex. La întrebarea lui, întorc capul s-o privesc pe Fari! și, răspund ca un somnambul:

– Să intrăm în tuneluri.

Înstantaneu, fraza îmi evocă un sentiment de siguranță. Îmi este foarte clar că este primul complot pus la cale în acest fel și că nu riscăm nimic. Concret, nimeni nu știe ce va face peste cîteva minute. Fiecare acțiune are ca răspuns o frază, iar fiecare frază predetermină o acțiune. O subtilă însușire cauză-efort pe care am pus-o la punct în sutele de seri în care am renunțat la memorizarea prin repetitor.

Ne strecurăm prin poarta pylonului suspendat. Ignorăm un grup de bețivi care se iau de noi, chemîndu-ne să bem cu ei în jurul focului pe care l-au aprins pe trotuar.

– Sîntem într-un Urbs liber! răcnesc ei.

Chestia asta o știam și noi. De-aia și dorim să-l dăm jos pe Brendan. Pentru că trăim într-un Urbs liber, deși Administrația trage cu ochiul în repetițiile cetățenilor.

– Închide ușa! ordon unuia dintre foștii mei pacienți. Bineînțeles că tipul execută comanda, iar faptul acesta dezlănțuie în mintea tuturor ce e în plan pentru următoarele minute. Iată că metoda pe care o elaborasem se împlinea efectiv, iar mozaicul hipnotic cu care îi înzestrasem, se descoperea, pas cu pas.

– Ordinea de atac? se interesează Fari!, privind peste capul meu, cu ochii mați.

„Doamne, de nu i s-ar întîmpla ceva!” îmi spun văzînd-o cît este de superbă. Sînt chiar gata să-mi reproșez că am angrenat-o în chestia asta cînd, constat că și exclamația pe care o făcusem în gînd, atrage după sine o serie de fraze și gesturi incoercibile, pe care le îndeplinesc sacadat:

– Eu, primul! Dinwiddie, mă urmez! Fari! și Albert o iau prin tunelul secundar. Sean și Primo asigură retragerea în caz de probleme.

Ce probleme puteau însă să survină într-o afacere atît de inteligent montată? Ca dovadă, acest ultim ordin ne dezlănțuie în minte schema tunelurilor ce duceau la habitacul de lux al lui Brendan. Îi văd pe toți cum scutură capul, uimiți de datele concrete care dormeau în memoria lor.

Pornim în fugă pe culoare și, treptat, ca acționate de un resort, noi etape ale manevrelor ne pulsează în creiere. Planul devine din ce în ce mai clar. Nu trece mult și începem să urcăm într-un coridor vertical, îngust, care se înconvoaie progresiv pe măsură ce ajungem în partea lui superioară.

În scurt timp, vom depăși nivelul căii ferate, iar culoarul ne va conduce exact spre aripa de sud a clădirii Administrației. Auzim zăngănitul trenurilor care aleargă prin Urbsuri, dintr-o parte în alta.

– Cinci minute pînă la țintă! exclam reflex cînd văd cum tunelul se îngustează. Abia mai am loc să mă strezor, urmat de Dinwiddie care, mult mai solid, face eforturi mari ca să țină pasul cu mine. În acest moment, Fari! și Albert trebuie să înceapă să se tîrască pe sub conductele de apă ale clădirii.

Brusc, tunelul se deschide pe o platformă, iar eu o

iau la fugă, automat, ca împins de un arc. Trebuie să parcurg mai întîi cei 20 de metri pînă la ferestrele acoperite din fața mea, ca să înțeleg semnificația acestei acțiuni. Îi văd și pe ceilalți că ținesc de pe culoarele secundare, cum aleargă și ei, ajungînd odată cu mine în fața geamurilor.

– Intrăm! le spun liniștit, ca și cum i-aș fi invitat într-un bistro, și ne năpustim într-un vacarm de sticlă spartă, pătrunzînd în încăperea din fața noastră.

Brendan se afla exact acolo unde stabilisem că trebuie să se afle. S-a întors să ne privească, cu sprîncenele ridicate și cu gura întredeschisă. Așa cum era planul.

Tot conform planului, eram cuplat la al treilea cuvînt al Administratorului.

– Dar ce înseamnă – începe Brendan.

Am tras, ciuruindu-i pieptul. N-ar mai fi avut șanse decît dacă băieții mei de la spital ar fi tăbărit chiar acum pe el, înlocuindu-i masa circulantă și refrigerîndu-l brusc, conform tehnicilor puse la punct în Urbs Hodo.

– Paștele mă-ti de cretin! – asta era Sean, programat să injure, datorită excesului de zel pe care îl am pentru reacțiile spontane. Înjurătura a declanșat saltul lui Primo, care plonjă în camera alăturată, trăgînd concomitent cu militarii din garda lui Brendan.

Alt avantaj al complotului dezlănțuit progresiv! Primo se rostogoli cu 12 găuri în abdomen, scuipînd sînge. Ce-i drept, îi ucisesse pe militarii din cameră, dar ar mai fi fost el la fel de eficient dacă ar fi stat să se întrebe cum e mai bine de procedat? Așa, acționase reflex, ca un mecanism, ignorînd instinctul de conservare.

Atunci, a survenit primul eveniment care ne-a scos din planificare: chemarea lui Brendan.

– Uwe Sohn? Tu ești, nu-i așa?

Șocul a fost prea mare, iar eu am fost incapabil să ignor această provocare din afara programului.

– Știu că tu ești, Uwe... a continuat Brendan horcîind.

– Știai? Știai că am să vin? întreb uluit și mă reped asupra lui. Spune-mi, ce știai? De cînd știai?

Tipul îmi face un semn de neputință în timp ce buzele i se acoperă cu o spumă roșie. O privesc pe Fari!, dar ea este încă sub efectul condiționării: privește opac pe deasupra noastră, așteptînd declanșarea unor reflexe, conform programării. De fericire, aș vrea s-o trezesc, să-i spun că în sfîrșit am pus mîna pe tipul de care aveam nevoie. Brendan spusese că **știa** că trebuie să vin, amintîndu-și totodată cine sînt. Iar expresia feței lui era cum nu se poate mai explicită: își sonda memoria în timp ce se exprima.

– Ești genul de om de care am nevoie, Brendan! supralicitez eu, anclanșînd pe Sean și pe Albert la una dintre rutine. Cei doi se năpustesc asupra lui Brendan, tăbărirînd cu cateterile pe el. Imposibil să nu fie ceva masă de repație volemică ascunsă prin habitacul Administratorului! Ei sînt totdeauna prevăzuți cu așa ceva!

– Te pot scoate din rahat, Brendan! Numai spune-mi: de unde știai că voi veni? La ce coduri ai acces?

Tipul se scutură în timp ce Fari! desface sertarele grăbită, în căutarea pungilor cu masă de repație.

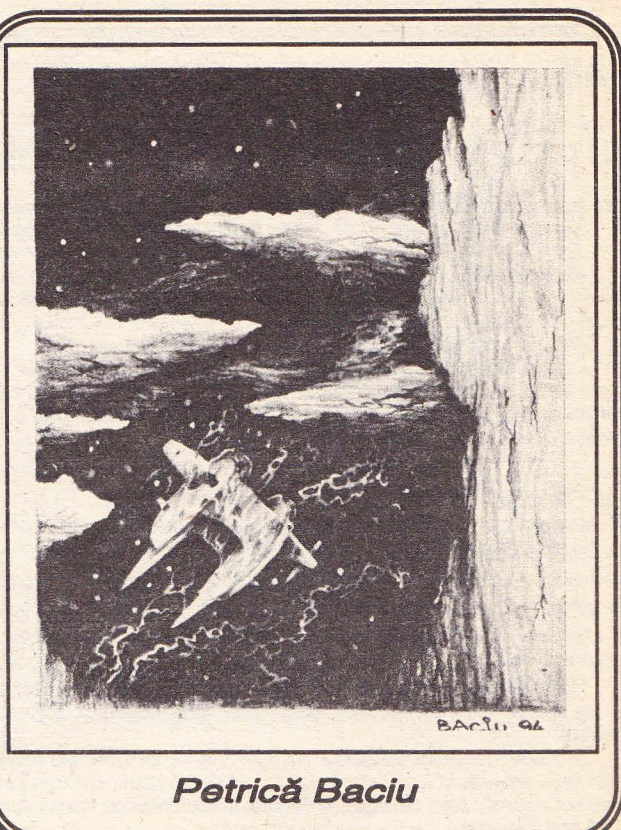
– Ce dracu faci? Riz? îl întreb.

Brendan face semn din cap că da. Apoi, răspunde, întinzînd mîna spre un terminal lucios:

– La fel... la fel l-am întrebat și eu pe Glencoran acum două săptămîni, cînd l-am dat jos... la fel l-am întrebat. Îi ziceam: te scot eu din rahat, dar spune-mi ce știi! Numai că Glencoran mi-a spus... mi-a spus: fugi de-aici, bou! Doar n-o să mă trimiți la Uwe Sohn la spital! Uwe Sohn o să vină el singur aici ca să-ți ia locul...

Fari! găsește pungile și îngenunchese lîngă noi. Sean cupla deja prima pungă la catetere.

– Aдагă două miligrame de Multistat! spun eu, după care îl întreb pe Brendan: fostul Administrator știa că eu sînt cel care te va da jos?

Petrică Baciu

– Exact... exact așa cum și eu știu că pe tine te va da jos Fari!. Peste fix 12 zile... conducîndu-i pe băieții ăștia și pe cine știe ce nou personaj acceptat de club... Căci tu, devenit Administrator, ai lăsat în urma ta un loc liber în grupă, este?

Brendan a făcut un efort și s-a ridicat în coate, privindu-mă cu ochi cețoși:

– Nu ți s-a părut că știai misiunea, pas cu pas?

Am aprobat fără să clipească.

– Bineînțeles că o știai. Doar ai mai participat la ea de cîteva ori. Cu mine, cu Glencoran, cu noii veniți din momentul în care noi am devenit Administratori... Tot parcurgi misiunea asta, de cînd ai fost cooptat în clubul celor ce știu... pînă ce ai crescut în ierarhie suficient de mult ca să devii și tu Administrator...

Am simțit că iau foc. Am scos brusc arma din buzunar și am îndreptat-o spre complicii mei...

– Mai bine îți omor acum! am răcnit și am dat să sar în picioare... doar că am perceput privirea rece a lui Brendan cum mă ținea în frunte.

– Termină cu prostiile! Ai venit aici pentru că trebuie să știi. Să îți minte și să decizi, concomitent... Aprinde-mi o țigară și cuplează-mă dracului la terminalul ăla! a ordonat el, indicîndu-mi biroul masiv din lemn de nuc. – ...și lasă Urbsul să se conducă singur! E proiectat pentru așa ceva. Iar tu, pînă ce va veni Fari! să te ucidă, ascultă tot ce-ți voi spune eu din terminal. De asta ai venit aici! De asta te-ai luptat să intri în clubul celor ce știu!

Simțeam că Brendan nu mai avea mult. Dacă doream să obțin ceva, trebuia să mă grăbesc să-l cuplez la terminal, să-l sugă între circuite cu tot ce știa și își amintea. Știam că acolo îl așteaptă Glencoran și toți cei care îl precedaseră și că tot acolo voi eșua și eu, peste 12 zile.

Oare din terminalul acela era condus, de fapt, Urbs Condor?

Fari! s-a răsuцит pe călcîie și a ieșit din încăpere. Am urmărit-o cu privirea. Îmi imaginam că m-ar fi întrebat din nou:

– Nu te gîndești la sex, nu?

Iar eu i-aș fi replicat plictisit:

– Ba da. În ce te privește, numai la sex mă gîndesc.

Am avut grijă să-mi ascund gîndurile însă, în timp ce-l cuplam pe Brendan la terminal.

Alfred Noyes

TRENUL DE LA MIEZUL NOPTII

Era o veche carte uzată, legată în pinză roșie de vatir. O găsisse, pe cînd avea doisprezece ani, în biblioteca tatălui său, pe unul dintre rafturile superioare. Și, contrar tuturor regulilor, o luase în camera lui pentru ca s-o citească la pîlpîirea unei luminări, în timp ce restul bătrînei clădiri elisabetane se cufunda, sfîrșind și scîrțîind, în obscuritate.

Astfel își reamintea întotdeauna tînărul Mortimer scena.

Camera sa era un mic cotlon izolat unde, cu două căpețele de luminare șterpelite, putea alunga tenebrele care invadaseră somnul altora. În contrast cu ei, cei mari, el își simțea atunci trăind, deosebit de intens, fiecare fibră și fiecare celulă a tînărului său creier.

Tic-tacul pendulei de la parter, bătaile proprii sale inimi, lunga tînguire ritmată a mării pe coasta îndepărtată, toate acestea îl umpleau de un setiment de adînc mister.

Vechea carte uzată exercita asupra lui o stranie fascinație, deși nu pricepuse niciodată cu exactitate tîlcul povestirii. „Trenul de la miezul nopții”, așa era intitulat volumul, avea la a cincisprezecea pagină, o ilustrație, a cărei vedere copilul nu o putea suporta. Îl îngrozea.

Tînărul Mortimer nu reușise niciodată să înțeleagă de ce această imagine îi producea un asemenea șoc. Desigur, era un copil imaginativ, însă de loc predispus la nevroză.

Și el sărea această a cincisprezecea pagină, la fel cum odinioară – cînd avea vreo șase ani – traversa în fugă colțurile întunecate de pe scară, sau cum personajul din „Bătrînul matelot”, după ce a privit o singură dată împrejur pe drumul pustiu, își continuă apoi calea fără a mai întoarce capul vreodată.

La prima vedere, imaginea nu justifică cu nimic o asemenea obsedantă teroare. Cel mult, poate prenumbra care învăluia întregul tablou, constituind elementul cel mai frapant.

Desenul reprezenta peronul pustiu al unei gări, luminat de un singur felinar; un peron pustiu care sugera o încrucișare de linii pierdută undeva într-o regiune izolată. Pe chei nu se vedea decît o singură siluetă: cea, foarte sumbră, a unui bărbat în picioare la cițiva pași de felinar, un bărbat a cărui față invizibilă era întoarsă către gura întunecată a unui tunel care, nu se știe pentru ce motiv ascuns, îl cufunda pe copil într-un abis de groază.

Bărbatul părea că ascultă. Avea atitudinea unui om care, încordat, așteaptă ceva, poate declanșarea nu se știe cărei drame înfrîntoare.

Din ceea ce copilul putuse înțelege din citirea textului, nimic nu putea explica impresia de coșmar trăit pe care i-o sugera ilustrația. În orice caz, el nici nu putea rezista fascinației cărții, și nici nu avea curajul de a înfrunta desenul în tăcerea și singurătatea nopții. Și, pentru a nu o mai vedea, o prinse cu două ace cu gămălie de pagină următoare. Apoi se hotărî să citească povestirea pînă la sfîrșit. Însă, întotdeauna, înainte de a ajunge la pagina 50 îl fura somnul; amintirea a tot ceea ce citise seara se ștergea, noaptea următoare trebuind să o ia de la capăt; și din nou, înainte de a ajunge la pagina 50, ațipea.

Anii trecură, Mortimer creșcu și uită totul – carte și ilustrație.

Dar iată că într-o seară se găsi, puțin înainte de miezul nopții, pe peronul unei gări aflată la o încrucișare izolată. Și cînd orologii gării sună miezul nopții, își reaminti...

Părea că se deșteaptă dintr-un vis lung, nespus de lung...

Acolo, sub unica și sinistrală lumină, pe peronul pustiu se înălța, sumbră și solitară, silueta care îi era binecunoscută. Un bărbat a cărui invizibilă față era întoarsă către gura întunecată a unui tunel. Părea că ascultă, încordat, la pîndă, exact ca acum treizeci și opt de ani.

Însă acum Mortimer nu mai resimțea groaza de altă dată. Se va îndrepta către această siluetă solitară, o va demasca și va vedea în sfîrșit fața care îi fusese atîta timp ascunsă. Se va apropia liniștit și va găsi un pretext pentru a intra în vorbă cu necunoscutul: îl va întreba, spre exemplu, dacă trenul era întîrziere. Pentru un adult acest mod de acțiune părea deosebit de facil.

Dar miinile i s-au crispat cînd a făcut primul pas, de parcă și el, la rîndul său, ar fi fost în așteptarea unui eveniment. Încet, deja cuprins din nou de obsesia izvoită din amintire, merse spre necunoscut, îl depăși și se întoarse pentru a-i vorbi.

Uluirea îl înlemni, răpindu-i graiul... Necunoscutul era propria sa copie... Își privea propriul său chip, parcă răsfrînt într-o oglindă răutăcioasă... și în ochii străinului strălucind în obrazul palid vedea propria sa expresie...

Înima îi tresări ca sub un șoc paralizant. Un val de panică îl înecă. Se răsuci brusc pe călcîie, cu respirația gîfîindă, traversă într-o goană nebulă sala de așteptare a gării și se năpusti afară pe drumul luminat de lună. Împrejurimile păreau cu desăvîrșire pustii. Luna răspîndeă asupra întregii regiuni lumina lividă a propriei sale dezolări.

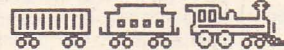
Se opri o clipă și auzi atunci, ca un ecou al pașilor săi, zgomotul fugii cuiva care-l urmărea și care chiar în acel moment traversa sala de așteptare. Apoi, fără rușine, se lăsă pradă groazei; plin de o sudoare rece, ca un animal hăituit, o luă la fugă în lungul drumului lunar, mărginit de două nesfîrșite șiruri de ploi

fantomatici, răsfrîți simetric la infinit.

Pe una din margini, drumul era dublat de un canal rectiliniu, în care fiecare plop se oglindea inexorabil.

El auzea pașii celui alt răsunînd în urma sa, apropiindu-se din ce în ce, lent, însă implacabil.

Atunci observă ceva mai departe, chiar lîngă drum, o căsuță albă, cu două ferestre obscure și o ușă care îi dădeau aparența unui chip omenesc. Și gîndi că, dacă ar putea ajunge la timp, acolo ar găsi poate un adăpost, o șansă de scăpare.

Pașii care-l urmăreau răsunau însă destul de departe, cînd, sufocat, se aruncă asupra ușii; scutură clanța, încercă să împingă ușa, însă în zadar. Nu exista nici sonerie, nici clopot. Bătu cu amîndoi pumnii în panoul de lemn pînă cînd își zdreli la sînge încheieturile degetelor.

În sfîrșit, auzi pași în interiorul casei. Fără grabă, acești pași coborau o scară. Fără grabă, o mîină trase zăvorul ușii. O siluetă înaltă se contură în obscuritate. Într-o mină ținea un sfeșnic cu o luminare aprinsă, însă în așa fel încît lui Mortimer îi era greu să-i distingă fața.

Deodată, îngrozit, își dădu seama că această față era acoperită de o cagulă.

Nu schimbă nici un cuvînt. Printr-un gest, necunoscutul îl pofti să intre. Și cînd el se supuse, împinse zăvorul în spatele său. Apoi, invitîndu-l din nou printr-un gest, silueta o porni înaintea lui pe scara putredă.

Intrară într-o încăpere luminată de flăcările unui cămin. Șemineul era încadrat de două fotolii, iar lîngă unul dintre acestea era plasată o măsuță scundă de stejar, pe care se afla o veche carte uzată, legată în pinză roșie de vatir. Totul dădea impresia că oaspetele era de multă vreme așteptat și că totul fusese pregătit anume pentru el.

Silueta indică unul dintre fotolii, lăsă sfeșnicul lîngă carte și se retrase, fără a pronunța vreun cuvînt, înclinînd ușa în urma sa.

Mortimer privi sfeșnicul. I se părea familiar. Mirosul de ceară topită îl proiectă în cămăruța bătrînei clădiri elisabetane a copilăriei sale. Ridică tremurînd cartea. O recunoscu imediat, deși demult îi uitase existența. Își aminti totuși pata de cemeală pe prima pagină. Și apoi, simți un șoc cînd ajunse la pagina a cincisprezecea, cea pe care o prinsese în ace cînd era copil, pentru a o ascunde. Acele erau neatînse. Și el atinse din nou acele bolduri înfipte acolo de degetele sale de copil înfricoșat.

Reluă începutul povestirii. Era decis de astă dată să o citească pînă la capăt și să afle semnificația acestor întîmplări. Avea presentimentul că totul trebuia să se afle acolo, imprimat negru pe alb.

„Trenul de la miezul nopții” – acesta era titlul cărții.

Și pe măsură ce citea, lucrurile se lămurau, pe încetul, în mod implacabil...

Era povestea unui bărbat care, în copilărie, găsisse o carte a cărei ilustrație îl terORIZA. Apoi creșcuse și o uitase. Însă, într-o noapte, pe peronul unei gări izolate, se regăsisse chiar în seara pe care o reprezenta imaginea; văzuse silueta solitară sub felinar, o recunoscu și, îngrozit, fugise. Se refugiase într-o casă de pe marginea drumului; fusese condus într-o cameră, unde găsisse cartea care-l aștepta acolo și, în sfîrșit, se apucase s-o citească din scoarță în scoarță... Și titlul acelei cărți era tot „Trenul de la miezul nopții”. Și era povestea unui bărbat care, în copilărie...

Și totul continua astfel mereu, mereu, mereu. Nu exista nici o ieșire posibilă.

Însă, cînd Mortimer regăsi pentru a treia oară pasajul despre casa de lîngă drum, fu cuprins de o bănuială chinuitoare, nemiloasă. Cu toate că nu exista o rezolvare, ar fi putut cel puțin să încerce să înțeleagă mai bine detaliile straniului cerc în care era prins. Însă detaliile nu aveau nimic deosebit. Ele existau din totdeauna. Numai că pur și simplu Mortimer nu le sesizase niciodată semnificația lor ascunsă. Asta era totul.

Însă cine era ființa misterioasă și neliniștitoare care îl condusesese pe vechea scară?

În această privință, povestirea amintea ceva ce îi scăpase lui Mortimer. Ciudata gazdă care îi dăduse adăpost era aproape de talia sa. Era oare posibil ca de asemenea și ea... Acesta să fie motivul pentru care fața îi era acoperită?

Și chiar în momentul în care își punea această întrebare, auzi zgomotul cheii în ușa zăvorîtă. Misterioasa gazdă intră și se apropie de el pe la spate.

Acum era așezat în fața lui Mortimer, de cealaltă parte a focului. Cu o înfrîntoare nepăsare, ca o femeie care se pregătește să-și scoată voalul, necunoscutul își ridică miinile pentru a îndepărta cagula care îi ascundea chipul, Mortimer bănuia ce va vedea. Însă va fi fața unui mort sau a unui om viu?

Nu exista decît o singură scăpare, una singură.

Cînd Mortimer se aruncă înainte înclîștînd gîtul călăului, propriul său grumaz fu prins cu aceeași forță brutală. Dublul ecou al țîpătului lor sugrumat se confundă indistinct. Și cînd ultimele suspine se stinseră, tăcerea din cameră fu atît de totală, încît s-ar fi putut auzi... tic-tacul pendulei de la parter, prelunga tînguire ritmată a mării pe faleza îndepărtată, precum treizeci și opt de ani mai devreme.

Dar Mortimer reușise în sfîrșit să scape.

Poate, la urma urmei, prinsese trenul de la miezul nopții.

Era o carte uzată, legată în pinză roșie de vatir...

Traducere de
Mihaela și Cristian
IONESCU

După traducerea franceză apărută în volumul antologic
„Les chefs-d'oeuvre de l'épouvante” (Editions Planete)

„Bine, ți-am dat banii ca să mergi la bolniță, și tu agăți minorii?”

La început, nu este decât marea agitată și saltonul prăfuit, divizindu-se sus pe creștea valurilor. Apoi, apare tu, reflectat de membrana hubloului. Între doi Mary Sellers. N-am nici un motiv să te privesc, dar nu mă pot abține pentru că urli de câteva minute și ești singurul căruia i-a trecut prin minte vreedată să se dea în spectacol la Casa de Pang. Ai ochi cameleon – unul albastru și celălalt verde. Ochi asimetrici.

Cumpărătorii și cotizanții marinarilor se retrag, nimeni nu-i destul de nebun să-și riște pielea pentru un puști ținut din Nord. Toți dispar prin vâgăunile ușilor, se ascund sub scara încolăcită care duce la etaj, mormăie că în casa Mary Sellersilor nu ridici glasul dacă nu vrei s-o pătești, în timp ce tu ții ca un timpit că ai fost furat, că ți-au dosit banii, toată averea ta și a fratelui tău, pe care vroiai s-o investești într-un pang dublu.

Mary Sellersii, corăbierii, te fixează surprinși, nici ei nu știu ce ăi trebuie să-ți faci, gata să te ia de gît, iar eu sar fără să mă pot opri și strig: „Nu-l băgați în seamă, nu știu ce-i cu el!” Doamne, iartă-mă, că habar n-am ce zici! Marinarii se întorc spre mine, mă recunosc, și acționează în stilul lor inconfundabil. „E al tău?” Tac și, cu toate astea, mă trezesc cu o labă peste față, semn că ei nu acordă favoruri. „Ține-ți-l acasă!” Ești azvirlit spre mine, ca un vechi harpon pentru balene, și te prind din zbor înainte să-mi perforezi stomacul, că asta mi-ar mai lipsi, m-aș întoarce la spital și n-aș mai avea norocul să-mi achite cineva nota de plată.

Till – Poveste-Veche își face intrarea după ce s-a prefăcut că și-a plătit cotizația, și mă descoperă cu tine în brațe, încercînd să te calmez, și tu nu, că aveai dreptul să faci scandal și că hoții trebuie prinși. Așa ai învățat în Nord de la unul care-ți era ca un frate.

„Să nu-mi faci una ca asta” îți spun. „Băga-ți mințile-n cap, că dăm de bucluc.” Till face o muștră de trei pe cinci, zice: „Bine, ți-am dat bani să mergi la bolniță și tu agăți minorii?”

Îl măsoară de sus pînă jos cu o privire rebegită de frig, constată că e cît tine și că-i plac hainele moi și maronii, aducînd cu miștinile orezăriilor din Nord atacate de superfosfați. Cam atît am aflat și eu în cei doi ani de cînd sîntem împreună. Te strîmbi.

„Ce treabă ai cu mama, tipule?” îl umfli ca pe baloanele verzi oferite de ecologiști, de Capetele Verzi, la întrunirile săptămînale de protecție a mediului. Mă iei de mină și nu bagi de seamă că Till e gata să-ți sară de gît. Și nici nu-ți pasă, cu un tupeu formidabil, de ajuns să mobilizeze cîtiva tipi mai solizi.

Apele s-au mai liniștit. Urmărești oamenii care se reasează la cozi în fața ghișeelor, completează formulare, o mulțime de bani fițiți de colo colo, o roată a norocului din care ești exclus.

Mergem lîngă tabloul lui Briggs, patronul corăbierilor, căpitanul de brigantină. Îmi spui că-ți pare rău, și-mi mulțumesci că te-am oprit să faci o prostie și mai mare decât atunci cînd ai lăsat banii la ghereta de lîngă ușă și ai uitat să ceri chitanță, dar important e că ai scăpat cu viață și poți pleca să-ți cauți fratele. Nu înțeleg care-i legătura dintre ultima frază și tot ce mi-ai spus mai devreme. De fapt, pierd propoziții întregi, vorbești mereu despre afacerea pe care o s-o conduci, gîndurile îmi umblă aiurea, mai ales că Till se uită la mine ca la o conservă de salsacton. Ai o voce subțire, șoptită, îmi face bine să te aud trîncănind despre strategiile comerțului dintre Nord și Sud. Parcă ai fi Till. Stăm înghesuiți lîngă un perete, un schelet metalic aducînd cu o sirenă – o formă stilizată-umană acoperită cu solzi de pește. Mă întorc spre locul unde Till își joacă marelui rol de fraier și mă toacă mărunț la toate urechile larg deschise să prindă ultima bîrfă. Spune că l-am făcut să-mi cumpere un simb deosebit, un Sally-simb, marfă de import, și acum nici nu mă mai uit la el, măcar așa, să nu se creadă că m-a interesat numai latura materială a afacerii.

Zimbești. Ți se pare că Till aduce cu un pește-arici, țepos la exterior iar în rest doar o bășicuță de spumă pe suprafața mării. Îți place să rîzi de Till, așa cum toți nordiștii rîdeau de noi acum cîteva decenii, pînă cînd în loc de salsacton le-am plasat fosfați; o glumă dusă prea departe și care a durut al naibii de tare.

Nu-mi spui nimic de pangul pierdut, ești sigur că fratele tău va reuși să pună lucrurile la punct. În rest, înțelegi totul desul de repede. „Păcat.” Îmi mărturisești suspinînd: „Ești prima tipă care sare să mă ajute. Îmi pare rău să te pierd atît de repede.” Te bate gîndul să-mi faci cunoștință cu fratele tău. Reușesc să-ți accept propunerea fără să schițez cel mai mic zîmbet.

Till își pierde răbdarea, i se pare că gluma a mers prea departe. Se apropie, mă ia de braț, mă trage spre ușă dar apucă să-ți plaseze adresa.

„Ne mai vedem!” Îmi strigi și-mi faci semn pînă dispar.

„Te-ai prostiț, sau ce?” se agită Till. Suspin ironic la urechea lui și totul sună ca o replică proastă, regizată în stil Mary Sellers.

Nu știu că după aceea mă trăște într-un marș forțat pe malul mării și că la un moment dat, mă satur, îmi smulg brațul și o iau înapoi. Un timp mă urmărește, apoi renunță și

rămîne cocoțat pe faleză – o siluetă atîrnată deasupra orașului vechi, a rămășițelor, a caselor ruinate de legile Capetelor Verzi.

Urmează o perioadă grea, în care Till își pune corăbierii să mă urmărească, devinît brusc gelos. La aproape patru luni de la implantarea Sally-simbului, încep să nu mai intru în rochii deși nu mîنین aproape nimic.

Apari într-o seară, la o lună de la prima întîlnire. Mă aștept pe scară, înghețat și ghemuit între două trepte. Te tirăști după mine, ochii îți sînt pe jumătate închiși, amîndoi albaștri. „Frigul nu-mi prieste.” Îmi mărturisești în timp ce-ți fac loc să intri. Arăți jigărit, cu hainele acoperite de o crustă de murdărie, de parcă te-ai fi tăvălit prin noroiul canalelor și apoi te-ai fi uscat la soare. Lași urme clare pe podea – un șir lung de marcaje ca să-ți regăsești drumul spre ușă.

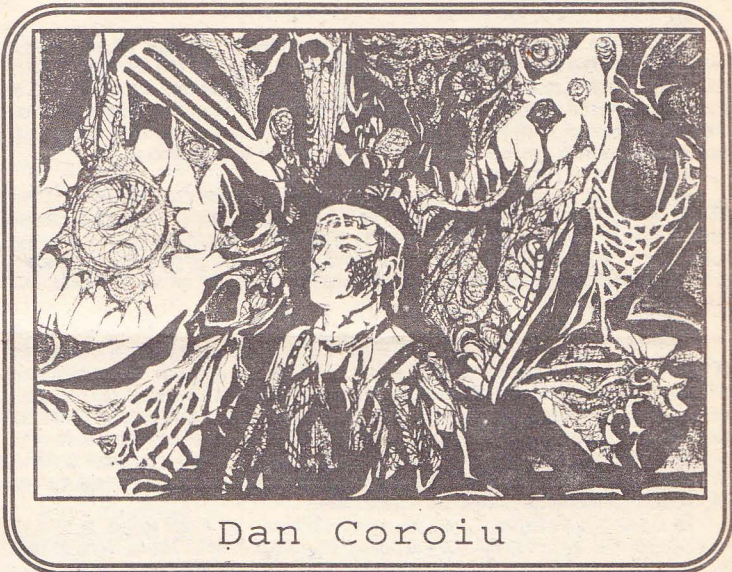
Nu poți să stai prea mult, ai trecut doar să schimbi o vorbă, pentru că ai probleme și nu cunoști multă lume în Sud. N-ai uitat că te-am ajutat. Aștept să termini și să treci la alt subiect. Fratele tău a dispărut de cînd cu întîlnirea de la Casa de Pang. După ce l-ai căutat peste tot, ai anunțat cîtiva prieteni, i-ai pus să se intereseze de soarta lui și după trei ore l-ai descoperit sub un pod. Era mort, cu fața vopsită alb-albastru-galben, capul tăiat prins între mîini, cu privirile pierdute în larg într-o ultimă contemplare a pangului, a panglicii de mare care ar fi putut să-i aparțină.

O să-i trimiți corpul acasă, la ferma de unde ați plecat, dar e greu să te descurci de unul singur și cu atît de puțini bani. Te ajută și prietenii fratelui tău, de fapt legăturile lui de afaceri în Nord, cei care puteau să vă asigure plasarea saltonului extras de pe pang.

„Ar fi trebuit să mă anunți”, îți spun.

Clătini din cap. „Nu ți-ai fi făcut plăcere să te implic în așa ceva.” Te întrep și mă duc să pun de cafea. Îmi fac de lucru pe lîngă mașina de gătit și amestec din cînd în cînd în irbirc. „O ceașcă de cafea o să-ți facă bine” zic, deși am impresia că vorbesc aiurea. Nu așa o să te consolez. Îți servesc un lichid fierbinte, infuzie de alga-săracului în ceșcuțe de porțelan subțire cu desene-dragoni pe fundal de nori roșii. „Dacă aș fi fost pe bune cu Till, nu înghițeam așa ceva!” Nu-ți mai spun că asta-i purtare a lui obișnuită. Cînd nu-i convine ceva, trece la represalii. „Salsactonul e de bază la noi.”

Pari să știi despre ce e vorba, deși în Nord n-au cîștigat ecologiștii Capetelor Verzi și nu v-au obligat să trăiești pe o fișie îngustă la marginea mării sub pretextul că se ocupă de refacerea pămîntului. Pînă una, alta, solul e la fel de degradat. Se pare că a fost lăsat să-și

revină de la sine. În schimb, în oraș, toți trebuie să înghiță salsacton pentru că nimic nu se mai cultiva, iar produsele din Nord sînt mult prea scumpe. Îmi spui că la ferma voastră salsactonul importat din Sud se folosește doar ca furaj. Sigur, e un schimb echitabil. „Relațiile comerciale Nord – Sud: noi vă dăm ce avem, voi, combustibil, ca să ne meargă industria.” Un lung șir de afaceri falimentare, punctat cu scandaluri de toate mărimile.

Revii la problema ta, pentru că politica nu te interesează, și mai ai încă în minte tabloul cu plaja și cu fratele ghemuit ca un țipar uscat. Ai și aflat cine l-a omorît, și asta nu-i bine. E o informație periculoasă care poate da idei mortale. Cine a fost atît de imprudent să mărturisească unui puști încăpățînat, plin de prejudecăți și răzbușător ca toți nordiștii, că Mary Sellersii lucrează cu pumnale marinarărești și cu vopsitul fețelor în alb-albastru-galben. Spui că nu înțelegi de ce ce un oraș întreg trebuie să înghiță porcăriile unora de teapa corăbierilor numai pentru un vapor, locuință permanentă a comandantului. Vaporul e singurul care mai plutește pe mările din Sud. Dar problema e mai complicată, legată de Capetele Verzi, pentru că politica lor ne confundă și nu imposibilitatea unora de a localiza nava-fantomă și de a o distruge împreună cu banii cotizați.

Totuși, la prima vedere, nu acorzi mare atenție marinarilor. Te pregătești de plecare. Bănuesc că n-ai unde să stai. Ți-ăș propune să rămîi la mine, dar nu pot să uit privirile holbat-satisfăcute ale vecinilor, spioni ai lui Till, care te-au urmărit urcînd. Iar e petrecere la cinci, de data asta și-a adus un puști care a rămas toată noaptea.” Iar tu nu știi nimic de simb, de fapt foarte puțini își dau seama, cîtiva clienți care îl folosesc sau care l-au folosit. Mă apucă un val de amețeală și de greață, stomacul mi se îndeasă pe esofag în sus. Mă sprijin de perete. Numai nenorocitul ăla de Till e de vină, el mi-a băgat pe gît Sally-simbul, nu l-a interesat dacă aș fi preferat un simb mai simplu, un simb încercat și de alții.

În curînd mă simt ceva mai bine și te conduc. N-ai observat nimic. Îmi povestești că mergi la o întrunire, undeva lîngă barul lui Till – Marea Sonoră. „Dacă vrei să vii cu mine...”

Accept repede, poate prea repede, atît de neînțeles de repede, încît la o confruntare cu Poveste-Veche, n-aș avea nici o scuză. Mă îmbrac simplu, cu

o rochie verde și-mi pun colierul cu pietre octogonale, compuși de tip stimol, crescuți în jurul replicii miniaturale a navei „Albion”, corabia de cristal.

Plecăm. După câteva minute mă iei de braț cu un gest foarte protector. Te las în pace. N-am mai ieșit undeva de la începutul legăturii cu Till. Pe atunci, încerca să mă ajute să mă adaptez la noul fel de viață, mă ducea prin barurile selecte și-mi explica cum a reușit să pună pe picioare Marea Sonoră și cum s-a descurcat cu Mary Sellersii. Poate te-ar distra să-ți povestesc toate prostiile astea.

Oricum, Till îmi repeta povestea de fiecare dată când i se ivea prilejul și asta se întâmpla destul de des. Poate se temea să nu mă adune din nou din barul ultimilor centurioni. Vroia să mă facă să-i văd ca pe dușmanii Capetelor Verzi și eu nu puteam, pentru că ecologiștii mă lăsa rece. Puțin îmi păsa că centurionii fuseseră învinși de ecologiști, că li ajutau pe salsactoni să saboteze industria, că se implicaseră în dispariția unora din transporturile de minereu venite din Nord. Till părea foarte interesat de tot ce se întâmpla între Nord și Sud. Cred că avea acțiuni în industrie și se temea ca centurionii, ajutați de salsactoni, să nu se întorcă din Nord și să scoată la lumină afacerile lui cu Mary Sellersii. „Centurionii au distrus pământul, nu l-a interesat decât cum să facă afaceri. Nici măcar nu au fost un partid. După atâtea mandate consecutive, ar fi trebuit să-și consolideze poziția. Dar ei nu se interesau decât de organizarea de bairamuri prin cartierele de lângă mare. După ce n-au mai fost aleși, au dispărut treptat – o parte din membri au trecut la ecologiști, alții la salsactoni, alții au migrat în Nord. Pe unii i-am integrat la Mary Sellersii. Mă plictisea, dar trebuia să-l ascult dacă nu vroiam să mă întorc la infuzia de alga-sărăcului și la nava putredă în care locuisem pînă atunci.

Dar, poate nu te interesează istoria sudistă și nici afacerile lui Till. Oricum, tu n-ai nici o legătură cu ele.

Între timp, îmi iau în serios rolul de baby-sitter, și te conduc printre șirurile de clădiri dărăpănate de la periferia orașului vechi. Numai fațade ruinate, trepte crăpate, canale care și-au azvirlit încălcătura de alge putrezite pe marginea străzilor. Dăm un colț și nimerim drept peste o trupă de Mary Sellersii, ghinion, deși astfel de lucruri se întâmplă zilnic și nimeni nu reacționează. Poate doar salsactonii, simbioții, acționînd întotdeauna cîte doi, ca să reziste în purgatoriul uzinelor, sau poate numai ca să obțină un randament mai bun. O legătură prin compensare.

Rețele strălucitoare, fire subțiri, cromate, protejează capetele tatuante ca niște mingi colorate alb-albastru-galben. Sînt cinci bărbați și femei, cu fețe identice datorate chirurgiei bio, poartă rochii de piele stilizînd moda din a doua jumătate a secolului XIX, și bucați îngălbenite de dantelă de Brouges prinse cu insigne gravate cu numele Mary Sellers. Implanțurile clorofilice le-au transformat lobi urechilor în ancore pline de sedimente verzui, recuzită preluată de la „greviștii” Centurionii Venerei, pe care le-au încorporat.

„Nu ne-au văzut”, îmi spui.

Au încolțit un tip slab, cu pielea pătată ca o foaie veche de ziar, barman la Marea Sonoră. Se mișcă în jurul lui pe cataligele de 14 cm ale ciocatelor. Cuțitele marinărești pătrund rapid prin geabala de muselină, nu se aude nici un strigăt, tipul aproape nu s-a zăbătit pentru că e o treabă bine făcută, doar cîteva picături de sînge pe grămada de scoici și cutii de salsacton lângă care l-au aruncat. „Încă nu i-au tăiat capul, nu l-au vopsit față, mai avem timp să dispărem.”

Ne întorcem și o ștergem în liniște, aproape neobservați. Nu ajungem prea departe și îmi spui că sîntem urmăriți de niște tipe. Mă întorc și descopăr alți corăbieri care s-au luat după noi fără să se grăbească. Le văd clar fețele, cu tot întinerul, dar ce importantă are cînd nu-i pot deosebi unii de alții. Ancorele biologice și lanternele prinse de gulerile evazate ale rochiilor, răspîndesc o lumină slabă ca cea a felinarelor prinse în vîrfurile catargelor din orașul nou. N-avem nimic de împărțit, probabil că m-au recunoscut și vor să se distreze puțin. Și totul ca să-mi arate încă o dată că nu sînt de acord cu relația mea cu Till. Nici mie nu-mi convine situația, dar n-am ce face.

Te sperii, așa că fugim. Ceilalți se apropie. Cîrligile îmi agată rochia, le simt vîi mișcîndu-se de-a lungul spatelui și mă smulg. Ne refugiem lângă Marea Sonoră, deși riscăm o întîlnire cu Till. Mary Sellersii ne lasă în pace și dispar printre rîfele orașului nou.

Esti foarte agitat, deși îți spun că marinarii nu aveau de gînd să ne atace și totul nu a fost decît o simulare jalnică a unui exercițiu de forță. Pînă la urmă ajungi să mă și crezi.

Îți arăt barul înfipt în marginea falezei erodate de valuri. Mirosul înțepător al brizei, focurile oni-bi plutind deasupra mării. Oni-bi, focurile-fantomă ale pangurilor. Marea Sonoră are forma elegantă a unui velier placat cu scînduri vechi și crăpate, vopsite în negru. Lemn uscat, cumpărat la o licitație undeva în Malaezia; se spunea că Till plătise platină pentru el, dar eu știam că nu era adevărat.

Barul nu are firmă, nu are nume, doar un pescăruș colorat aberant – corpul în alb-galben-albastru și aripile mov-negru-roșu-verde. Un fel de pasăre a Paradisului aducătoare de noroc. Așa că oamenii îi spun „Marea Sonoră” pentru că seamănă cu o întindere albastră acoperită de fulgere, sau „Catacomba Marină” din cauza tunelului subteran pe care fluxul îl inundă făcîndu-l să cînte; un loc unde poți muri înecat în băuturi-cîrlig și complet pierdut de realitate.

Trecem de Marea Sonoră, în rest, orașul e compus din cîteva foste corăbii, foste vapoare cu bordajul acoperit de vopsea anticorozivă, îngropate cu punțile la nivelul solului, legate prin pasarele luminate mai mult de implanțurile corăbierilor plecați la vinătoare. Sînt două cartiere: cel vechi – o rămășiță de pe vremea cînd Centurionii Venerei conduceau în Sud și încă nu se scindaseră, iar ecologiștii nu erau decît o mică grupare reformistă, și orașul nou – apărut după ce Capetele Verzi au cîștigat lupta și au interzis orice fel de poluare, au interzis navigația și construirea caselor iar oamenii au trebuit să tragă vapoarele pe uscat și să le transforme în locuințe.

Ecologiștii. Centurionii Venerei, pe care întotdeauna l-am apărut în discuțiile cu Till. De fapt, ce-mi păsa că fuseseră odată un partid puternic? Acum nu mai rămăseseră decît cîteva tipi rătăciți prin baruri, îmbrăcați în uniforme decolorate și morți după bairamuri. Foarte greu să-ți faci o părere din așa ceva.

Poate ar trebui să te întreb de centurionii fugiți în Nord, deși subiectul nu mă mai interesează de mult.

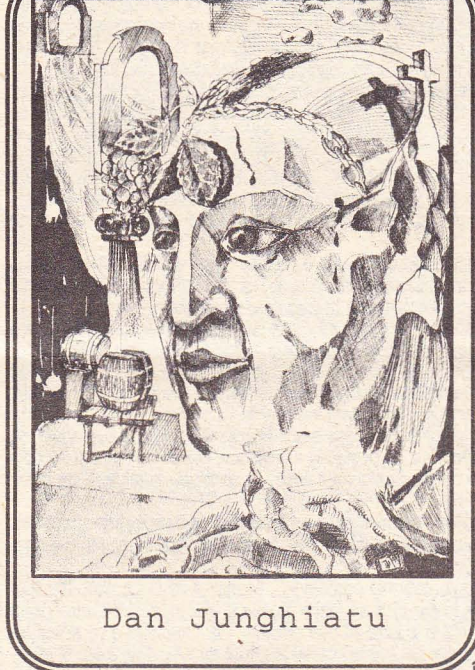
Mă conduci pe sub poduri, pe marginea canalelor ce leagă marea de lacurile interioare, de marile bazine ale fabricilor de prelucrare a salsactonului. Traversăm plaja prin nisipul umed. Ajungem la una din pivnițele reci, inundate de fiecare flux, o construcție strîmbă, un fost depozit de substanțe toxice, un bar în care nu te-ai fi dus niciodată chiar dacă ai fi știut de existența lui.

E o atmosferă amestecată ruginită, subredă, cu mult fum de la lămpile de carbid, mucegai pe pereți și alge adunate prin colțuri. Te amesteci printre oameni, le povestești întîlnirea cu Mary Sellersii. Mai toți sînt locuitori de pe malul mării, fără identitate, fețe prăfuite; albi ca niște statui, dacă îi întrebi ceva nu știu să răspundă dar acționează. Salsactoni și simbioți, numiți așa pentru că atacă numai în grupuri de cîte doi. Dacă fuseseră prietenii fratelui său, nici o mirare că sîrșise făcînd bucați de corăbieri. Cele două organizații se băteau cap în cap, iar salsactonii se ocupau în afara orelor de program nu numai de contrabanda cu salcton ci și de aranjarea unor explozii care zguduiseră orașul ca niște mici cutremure și-l făcuseră să semene cu un vechi cimitir plin de pietre ciobite și crăpate.

Par să se bucure că te văd, deși la mine se uită strîmb, mai ales doi dintre ei, poate chiar șeful și simbiotul lui. Amîndoi sînt îmbrăcați ceva mai bine și se recomandă Smike, holbîndu-se la tatuajul meu, un cap de gorgonă, semnul generic pentru operații. Sally-simbul. Încep să regret că nu l-am ascuns sub o eșarfă, dar credeam că o să mă duci la vreo organizație a celor uciși de Mary Sellersii și nu la salsactonii care urăsc tot ce a trecut pe lângă bani și operații. Sînt sigur că și-au dat seama de unde vin și aștept ca în cel mai bun caz, să mă azvirlă afară dar nu se întîmplă nimic și mă trezesc acceptat de tot grupul deși încă mai păstrează o oarecare distanță. Probabil din cauza rochiei rupte.

„M-am interesat de legătura ta cu Till”, îmi șoptești. „Cred că te-a amenințat cu relațiile de la Mary Sellers, altfel n-ai sta cu el.”

Zimbesc. Totul sună nepotrivit dar, pe undeva, ai dreptate, chiar dacă nu știi că Till e căpitanul ascuns al Mary Sellersilor, reîncarnarea lui Briggs.

Dan Junghiatu

a avut nevoie de o legendă destul de credibilă ca să-i aperse investiția. Așa a inventat Mary Sellersii, o grupare ca multe altele, susținută însă de ecologiști, care o foloseau și ca unitate de șoc împotriva contrabandiștilor de salcton și, în general, a celor care aveau ceva de obiectat.

„Vrei să bei ceva?” mă întrebi și Smike îmi împinge un pahar. E „Jacheta Roșie” cu aromă de aer curat și pămînt reavăn, mormînt. Vrea să descopere dacă pot să mă abțin. Mai iau un pahar, observ că doar eu beau, nu-i nimic, și ce dacă n-o să aibă încredere în mine? Mai iau încă unul și amesc. Nu mă clatin, dar încep să văd neclar, luminile și fețele se amestecă pentru că unul din efectele „Jachetei Roșii” este că atacă ochii și-i usucă celula cu celula. „Jacheta Roșie” înseamnă neuroni în strecurătoare, două „Jachete” – te topești, începi să picuri, vin băieții și te răzuie de pe podea. Prin băuturile-cîrlig, Till mă are la mîna chiar și atunci cînd mă ascund într-o pivniță plină cu apă și cu salsactoni. E arma lui secretă cu care mă otrăvește și cu care m-a convins să accept Sally-simbul, invenția lui dubioasă.

Băuturi-cîrlig,
Lucruri noi,
Alb, galben, albastru – din pereți,
Din mîzga de pe podea, din pahar,
Din oameni. Vă povestesc
De catargul Mizenei, din biroul lui Till
Văd velierul ieșind din perete. Mă atinge, vopsit.

Roșu-albastru-verde-albastru-negru-roșu.

Vă pe fiecare culoare câte o literă,

Movul-M, albul-A, negrul-R... Mary Sellers.

Se lasă ceața. Nava se rătăcește. Nu-mi răspunde nimeni. Imaginile mi se scurg prin degete, picături de umezeală alb-albastru-galbenă, sferice și cu gust de alge: Mary Sellers. Sau M de la operație, A de la numele tău, R de la Till. Le tot adun și obțin Mary Sellers. Le arunc la loc pe podea, fiecare culoare e un sunet, o baladă de veliere-fantomă.

Marea Sonoră ar trebui distrusă, nava mai poate să aștepte. A mai dispărut o dată, mai poate să dispară, gîndesc. Cîteva capete se întorc și cîteva perechi de ochi mă fixează; nu le prind expresia.

Trebuie să plec înainte ca salsactonii, cowboy-ii industriei, să-și piardă răbdarea. Îmi spui că am întrecut măsura, că am spart toate paharele de „Jacheta Roșie”, și ar fi bine să fac o plimbare pe malul mării, mai ales că întrunirea nu mă interesează mai mult decît prostiile debitate de Till la seratele selecte și în cerc restrîns. De fapt, tu ai numai intenții bune, îmi repeți că salsactonii mă pot ajuta, nu ți-e clar cu ce, dar oricum cu ceva, chiar dacă e înimă ca un grăunte de nisip pe o plajă bătută de vînt. Înțeleg că rămii aici, așa că nu trebuie să-mi mai fac probleme că te-ai putea întîlni cu marinarii.

Plec. Mă cîntăr cu greu pe scările acoperite de mizgă. N-am făcut nimic, asta o știi și tu, a fost doar o plimbare, o schimbare de ambianță ca să nu mă îmbăt acasă. Traversez plaja, trec pe lângă Marea Sonoră. Pescărușul-firmă mai strălucește încă. Till e probabil la birou și încă n-a aflat ultimele evenimente – vizita la salsactoni.

Ajung acasă, dau de o mulțime de trepte care se înșiră înghesuite lîngă perete, foarte instabile. întreaga clădire e instabilă și plină de pretenții – cu prețuri asemănătoare celor pe care Mary Sellers și cer de la protejați ca să nu-i confunde cu neocenturistii. Till spune că Centurile Veneriei au început să scoată capul, dar, probabil, nu e adevărat. Asta nu-l împiedică să se folosească de numele lor ca să-i piseze bine pe cei care uită să-și plătească protecția.

Îmi amintesc vag de Poveste-Vechă, cel care-mi dă bani pentru chirie, cu gelozii lui nejustificate, pentru că tu n-ai trebuit să fii obiectul unor bănuiri iar timpurile bune cînd trăgeam chiul s-au dus de mult. N-ar fi trebuit să rîd de el.

Îmi dau seama că am avut dreptate cînd deschid ușa. O lovitură în întuneric, o pauză și apoi mă trezesc pe podea. Mă ridic, simt înțepături în tot corpul. Peste tot puncte dureroase, care pulsează și pulsează, dureri mai vechi și mai noi.

Till, din nou el, înconjurat de trei corăbieri cu proteze-unelte. Mă întreabă unde am fost cu un zîmbet corodat de trei straturi de acizi, și-i rîd în față pentru că, dacă ar fi avut noroc, m-ar fi văzut mai devreme plimbîndu-mă cu tine pe lîngă Marea Sonoră.

„Înainte să mă întreb, știam. Acum am uitat.” Răspunsul la îndemînă pentru interogatoriile indiscrete de 12 noaptea.

Catadixeste să mă lovească cu două palme care ar fi trebuit să-mi împrăstie creierul pe pereți, dar abia au puterea unei mingii pe obraz. Îmi amintesc de anii cînd trăiam în unul din velierele putrede de la periferie, cînd mă îndopam cu băuturi-cîrlig obscure și cu alga-săracul; apoi noaptea în care m-a descoperit într-un bar inundat de o fostă centurie a Veneriei. Acum doi ani.

Dacă m-ai întreba de ce nu-i servesc varianta cu plimbarea pe malul mării, cu admiratul răsăritului, nu ți-aș putea răspunde, pentru că nu știu nici măcar de ce, în loc să dau drumul la robinet, lacrimi sub presiune, îl fixează lăsîndu-l să creadă că am dat o raită prin bordelul lui de lux.

Încă o lovitură, de data asta una adevărată, un ghiont în umăr cu una din protezele-unelte, mă face să mă dau cu capul de podea. Nu vor să mă bată, ci mai mult să mă sperie. Papa Till se teme că s-ar putea să plec într-o zi, să mă pierd cu investiția Sally-simb cu tot, și să-i distrug visul de prărire a unui nou sex, vechiul lui vis de cînd lucra ca băgător de seamă la Jenny-Te Sparge. Și acum tot mai crede într-o legătură deosebită. Cine știe ce a citit pe cînd își trăgea spolia de cultură peste manierele de gorilă, lucruri culese de ici, de colo, ceva despre purificarea prin suferință, despre recreare și despre cum să facă pe altcineva să-și piardă mințile și să creadă că numai tu ești pe lume.

Mary Sellers și zîmbesc, le plac certurile de familie și mai ales cele care mă privesc direct. Cred că sînt dintre femeile-șoc aduse de Till la începutul carierei, o livrare specială de peste mare.

Tot nu răspund. Încerc să mă ridic, mușchii mă dor, mă doare și capul și numai de la „Jacheta Roșie”. Mă sprijin de perete, m-au lovit destul cît am fost fără cunoștință, sînt plin de vinătăi, semne albastru-violete. Unul din corăbieri îmi prinde gîtul în menghina protezei-unelte, îmi trage capul pe spate, cedez, mă las în jos. Doare, aș urla dacă nu aș avea greutatea aceea care mă împiedică să respir. Mă uit la Till, adulmecă singele, are ochii holbați, două bile albastre, în timp ce își trece limba încercînd peste buze. Trebuie să cedez acum cînd Poveste-Vechă încă își mai joacă rolul de fraier.

– Îmi pare rău, reușesc să șoptesc cu gura uscată.

Mary Sellers și pleacă, Till mai rămîne două ore, dar ce importantă mai are cînd în scurtele pauze dintre reprize mă uit pe fereastră și te vîd așteptîndu-l răbdător să plece ca să poți urca. Încă puțin și se hotărăște să mă părăsească, nu înainte să-mi amintească să am grijă ce fac și cu cine mă întîlnesc. Sigur, sigur. Îl conduc pînă la ușa, izbutesc chiar să-i

zîmbesc cînd întoarce capul și să-i fac semn.

Apari după cîteva minute, mă întreb ce s-a întîmplat. E clar după semnele de pe obraz, îmi spui că-ți pare rău; dar nu trebuie să-ți pară rău, îți răspund, pentru că nu poți face nimic împotriva șefului Mary Sellersilor – Till. Ești mirat, de ce n-ai fi, nu înțelegi ce m-a apucat să-ți spun așa ceva. Till e căpitanul corăbierilor. Nu-ți vine să crezi că dețin un astfel de secret și nu-l divulg. Asta e, puștiule, legătura cu Poveste-Vechă este una de afaceri, el îmi cumpără trupul și eu îmi țineam gura, și de fapt mi-a fost frică și la ce mi-ar fi folosit să mă duc la primul venit..., mă întrec, protestez, doar nici pe tine nu te cunosc de prea mult timp. Nu știu ce să-ți răspund.

Plecii destul de repede, încă nelămurit. Îmi promiți să discuți cu Smike și să revii să-mi spui ce s-a hotărît. Asta-i tot.

Te aștept toată ziua, nu plec nicăieri ca să nu apari între timp și să nu mă găsești, să bați la ușa și să dai peste vreun marinar rătăcit. Nu beau, mă gîndesc chiar la o înțelegere cu salsactonii, dacă e posibil să-mi aranjeze retragerea în cazul distrugerii lui Poveste-Vechă. Încerc să dorm. Mă trezesc după un somn scurt și agitat, mîncînc; după cîteva minute mi se face rău. Dau salsactoni afară împreună cu un lichid gălbui; de cîiva timp o duc așa, nu mai suport decît „Jacheta Roșie”.

Spre seară, ies în oraș, sper să te descopăr ascuns după vreun colț, constat doar că nu mă urmărește nimeni, lucru îmbucurător după ultimele întîmplări. O mulțime de Mary Sellers și apar și dispar în întuneric, dar nici unul nu se interesează de mine. E plăcut să fii invizibil, sau măcar să ți se pară că ești.

E cam agitație în noaptea asta. Corăbierii aleargă pe străzi de parcă s-ar grăbi la o petrecere organizată de centurieni. Iar vinează să se cînească.

Ajung lîngă pivnița lui Smike, dar nu mă hotărăsesc să-i fac o vizită. Rămîn pe un pod în apropiere ca să admir balizele dispuse în larg, granițele luminoase ale panglicilor, marea împărțită în parcele de 10x10. Dacă ai fi reușit să cumperi pangul, ai fi trăit lejer din ce puteai prinde, culege, extrage din apă, din subsol sau din startul organic refăcut după decenii de luptă între Capetele Verzi și industria redusă în final la producerea de salsactoni.

Mirosul brizei. Luminele oni-bi ale pangurilor lui Till se aprind treptat, apoi partea mea de mare, un mic appendice pe lîngă domeniul lui, strălucește verde în culoarea monopolizată de Capetele Verzi.

Lanternele plîpîie în vîrful catargelor. Aud pași grăbiți înconjurînd locuințele-nave, sunetul unei companii mărșăluind spre pod. Cred că ai venit cu Smike, dar din întuneric apare un grup Mary Sellers. Nu mai am timp să dispar, așa că rămîn sprijinit de parapet. Mi se pare că recunosc garda personală a lui Till, dacă așa ceva e posibil cînd toți marinarii arată perfect identici.

„Căpitanul te așteaptă”, îmi spune unul.

Îi însolesc chiar dacă pierd și ultima speranță să te mai întîlnesc. Îi întreb dacă știu ce vrea Till de la mine, dar nu-mi răspunde nimeni. Ne îndreptăm spre Marea Sonoră. Străzile sînt pline de corăbieri. Se aud strigăte. Se produc încăierări scurte cu indivizi în gri. Ii recunosc pe salsactoni.

Mă gîndesc că ai reușit să ajungi la Smike. De ce nu te-ai întors așa cum mi-ai promis, nu mai are importanță.

Trecem pe lîngă Casa de Pang. Nu a mai rămas din ea decît cîteva cioturi carbonizate, cițva solzi acoperiți de cenușă. Pămîntul se cutremură. Un șir de explozii scutură clădirile. Plouă cu moloz; sirena se dezmembrează bătută cu bucată. „A început să danseze pe valuri” aud pe cineva strigînd. Salsactonii atacă din nou. Îi văd pe corăbieri cum se aruncă urînd, cu capul înainte, spre siluetele gri. Impactul loviturilor îi oprește, le taie avîntul. Se prăbușesc cu fețele sfărîmate, iar pe cîngile salsactonilor rămîn bucăți de carne.

Dintr-o dată, mă apucă junghiurile acelea. Un șarpe incandescent rotindu-se prin măruntăie. Mă opresc, mă înconvoi, aș vrea să vărs tot ce am în mine, dar Mary Sellers mă trag după ei. Se duc la Marea Sonoră, nu pot să-i urmez, ar însemna să mă prind singur în capcană. Cred că Till a înțeles cine a vorbit, altfel nu ar fi trimis după mine marinarii personali, garda care nu-l părăsește niciodată.

Ajungem la Marea Sonoră, probabil prea tîrziu pentru a discuta cu Till, doar cu doi corăbieri care și-au stins lanternele ca să nu atragă atenția și implanturile clorofilice li se dezintegrează treptat. Se rup în fișii. Barul arde aplecat deasupra mării, lemnul uscat trosnește arîncînd scînteii, iar aerul e încins și plin de fum. În fața lui, e adunată o mulțime amestecată. Și Mary Sellers și salsactoni și locuitori ai fostelor nave. Toți adunecă spectacolul.

Mă uit în jur, încerc să te descopăr, dar îmi dau seama că n-are nici un rost să te caut, Smike nu te-ar fi lăsat să iei parte la masacrul.

Distrugerea Mary Sellersilor înseamnă distrugerea Capetelor Verzi. Al căror partid îl susțin.

Corăbierii lovesc fără să se uite, își fac loc cu protezele-unelte.

„Ce-i cu Till?” urlu ca să-mi răspundă cineva. „De ce m-a adus aici?”

Ultimul corăbier se agită de mine, îi simt respirația fetidă pe față. „Căpitanul a zis că dacă moare înainte să ajungi aici, să ai grijă de copil.” O șoptă înspăimîntată curmată brusc. Nu înțeleg ce vrea să spună, mă gîndesc la tine, dar ce interes ar fi avut Till, doar nu reprezentă nimic pentru el. Acum e doar o siluetă carbonizată sub tone de lemn, un rug funerar pentru căpitanul Mary Sellersilor. Dacă scap, o să am grijă să-i împrăstiez cenușa pe mare.

Mă trezesc singur, înconjurat de multre prăfuite, costume gri, salsactoni, care se apropie și-mi răsucesc miinile. Mă doare, țiip pentru că nu te văd, iar salsactonii mă urăsc, cum urăsc pe toți operații. Zidurile barului se prăbușesc într-un melanj de scînteii. Cenușa acoperă piața și o hacără galbenă se ridică, luminează marea, distruge balizele parcelelor.

„Asta e jucăreaua căpitanului”, spune un salsacton cu obrazul învinețit de o lovitură ratată. „E gagiul ăla, operatul. Ce caută aici? Ar trebui să fie lîngă Briggs.”

Mă împing spre foc, țiip la cei cîțiva Mary Sellers și care se mai luptă în apropiere, dar nu se aude nimic, sunetele se pierd în zgomotul incendiului. Urlu cînd încep să mă tîrască, mă zbat, de ce nu i-ai anunțat că sînt de partea lor? Văd lemnul înnegrit, grinzile din Malaezia înroșite în foc, nu pot să respir. Mă prind de cei mai apropiați salsactoni, dar mă lovesc peste degete. O bucată informă se desprinde din masa incandescentă și cade lîngă mine. Rochia verde începe să ardă, se lipește de piele. Mă tăvălesc pe jos, urlu. Durerile e atît de puternică! Cineva mă trage de lîngă foc și mă acoperă cu o pătură. Nu ești tu.

Zac înconjurat de salsactoni, nu-mi mai simt trupul ars, doar junghiurile din măruntăie. Asta este descoperirea lui Till, iar Sally-simb – doar un truc ieftin. În cele patru luni de la operație, fetușii lui Poveste-Vechă au crescut în interiorul meu. Ar fi trebuit să-mi dau seama de cînd îmi vorbea de recreare de spațiu verde-albastru al planctonului și de bureții de mare dezvoltîndu-se într-un lichid amniotic. Crezusem însă că iar vorbește în nenorocitele lui de simboluri.

Aerul are un gest de dezinfecant, pielea mă arde de parcă s-ar reface. Mi se pare că privesc prin straturi de apă transparentă. Văd lumina roșie a incendiului, salsactonii care s-au strîns în jurul meu, te văd și pe tine, ai fața umedă sau poate e doar o reflexie a mișcării valurilor. De ce să plîngi, puștiule?

Dan Junghiatu

EUROCONNEWS

Joi, 14 aprilie a.c. a avut loc în incinta Casei Universitarilor din București o nouă conferință de presă a Comitetului de organizare a euROconului. Dintre noutăți am reținut:

- și-a confirmat venirea celebrul desenator și creator de benzi desenate Moebius;
- alți invitați speciali: Jack Cohen, Gilles Franciscano, Sergiu Nicola;
- lucrările pentru expoziția de artă

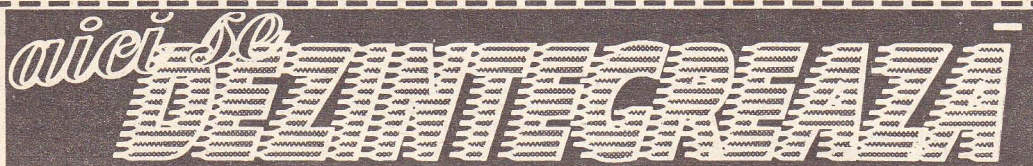
vizuale vor fi selectate cu patru zile înainte pentru expozații români și cu două zile înainte pentru străini;

- în zilele euROconului va exista o linie de tramvai (pavozat și decorat corespunzător) special destinată deplasării participanților, aceștia vor beneficia de gratuitate pe toate mijloacele de transport în comun;
- Piața Operei din Timișoara (plină la catedrală) va fi decorată și amenajată în stil futurist pentru crearea

unui climat adecvat;

- zilnic va exista un autobuz (pentru grupuri ce se înscriu din timp) pentru un tur al orașului;
- seminările și conferințele vor beneficia de prezența unui moderator străin, în afara celor autohtoni;
- se prevede o invazie românească la euROcon;
- numărul participanților se estimează la aproximativ 800;
- urmărirea conferinței de presă va avea loc pe 9 mai la Timișoara;
- acreditările pentru presă - o persoană pentru zăile care nu au rubrică și permanentă și două persoane pentru publicațiile de profil - pînă pe 4 mai

© S-a acordat premiul **Pamfil Seicanu**, din partea Societății Ziaristilor din România (SZR), redactorilor Anca Florea și Mircea Dascaluc, de la Radio România Actualități, și redactorului-șef de la JURNALUL NAȚIONAL - Marius Tudă. © Se pregătește un număr JSF coordonat de prietenii noștri ieșeni și totodată realizatorii SUPER NOVEL. Continutul este - încă - plin de mister. Va urma un număr special John Brunner. Pînă la definitivarea lor vă recomandăm numerele 68 - special Harlan Ellison și 70 integral Mihail Grănescu @ Vineri 15 aprilie, a.c., la librăria Sadoveanu a avut loc o lansare de carte organizată de editura NEMIRA @ Din paginile cotidianului *Ultimul cuvînt* am aflat că editura NEMIRA, prezentă la expoziția de carte din Franța, pregătește o serie de romane pentru cititorii francezi. Printre cei care vor reprezenta România se numără OVIDIU CROHMALNICEANU, DANUT UNGUREANU și MIHAIL GRĂNESCU. Baftă! @ S-a terminat jurizarea concursului organizat de JSF. Deși anunșasem un singur premiu în valoare de 20 000 lei, președintele juriului - Mihail Grănescu a hotărît acordarea unor premii speciale: pentru valoarea stilistică - *Noaptea curcubeului* (Cătălin Ionescu), pentru interesul tematic - *La berăria Libertatea* (Andrei Valachi), pentru debut - *Dragoste la prima vedere* (Adel Szabo). PREMIUL JSF a fost obținut de Don Simon cu povestirea *UTV MAN*.

Extrēm de productive aceste ultime trei săptămîni de cînd am omis să vă "fărimîțez" noile apariții editoriale așa încît mă văd nevoit să apelez la o condensare a comentariului în detrimentul obișnuitei volum cu volum. Deci la o primă vedere apar trei mari grupe: dick-uri, novelizări și celelalte.

a) **Dick-uri** Dacă într-o cronică anterioară deplîngeam lipsa volumelor semnate Dick, iată că aceste trei săptămîni ne-au adus în bibliotecă nu mai puțin de trei noi apariții și, lucru nu mai puțin înburător, volumele aparțin unor epoci diferite ale creației dickiene ceea ce poate ilustra într-o oarecare măsură destinul acestui SCRITOR atît de singular, spun acestui SCRITOR pentru că măsura talentului de care a dat dovadă și modul în care și-a pus viața în slujba creației, subordonînd-o total acesteia a implicat jertfe pe care numai un tip de geniu le-ar fi putut face.

Dacă Vladimir Nabokov ar fi vrut să scrie viața imaginară a unuia dintre *freakșii* anilor '70, cu siguranță că l-ar fi ales pe acest adevărat "tată al contra-culturii" cum îl denumea "Planete" sau "Adam". Ca și Elvis, Philip K. Dick (1928-1982) și-a pierdut sora geamănă la naștere. Și tot timpul vieții, fiu al unei mame îndopate cu tranchilizante și al unui tată decăzut, s-a crezut actorul sau întruhiparea visului celei dispărute; Pentru Dick sora sa căsătorită succesiv cu o sufragetă, o harpie blondă și o femeie-copil - a scris fără încetare o aceeași carte sub titluri de-acum celebre: "Pot să vizeze androizii oi electrice?", "Ubik", "Omul din castelul înalt". Adăpat la izvorul sincrēt al epocii: Lucrețiu și Jung, Van Vogt și Lovcraft, Jimi Hendrix și Yi-King, Dick iluminatul puneă fără încetare problema identității în dubla lumină a FBI-ului și LSD-ului.

Tema: lumea este un decor, un "Trompe-l'oeil" brădat de paramneze și de unde cerebrale care-l modifică continuu.

Variațiuni: 1. Personajele cred că locuiesc într-un oraș american al anilor '50, dar trăiesc în realitate într-un decor hiperrealist al unei reconstituiri istorice expusă într-un muzeu din secolul XXIII. 2. Într-o lume în care Axa a cîștigat războiul în 1947, un romancier se încapățînează să scrie romane ciudate despre Aliații care-l cîștigă în 1945. Cine are dreptate și care dintre cele două lumi o conține pe cealaltă? 3. Persoane vechind un mort; universul pare să se deregleze gradat în jurul lor; în realitate ei sînt morți și percepțiile lor nu sînt decît simulacre emise de creierele criogenizate. Deși a fost considerat un scriitor de science fiction Dick a fost mai degrabă un romancier al prezentului rescris: "O grămadă de oameni pretind că și reamintesc viețile anterioare; eu pretind că mi reamintesc o altă viață prezentă" scria el în 1977. Dick a devenit progresiv unul dintre cele mai reușite specimene ale propriei sale literaturi: spre 1972, farmacopee vie, îndopat cu THC și metedrină, se credea obiectul unor mesaje telepactice venite din URSS, persecutat de androidul Nixon și înlocuit, puțin cite puțin,

de un simulacru. Într-o zi a anului 1982 s-a sinucis, atunci sora sa s-a aplecat deasupra lui: era mort, iar ficțiunile lui cîștigaseră.

b) **Novelizări** În cadrul novelizărilor se distinge o notă de trekerizare care sper să nu fie semnul unui val asemănător celui care a cuprins lumea occidentală, nu de altceva, dar am o părere mult mai bună despre fanii SF-ului din România decît despre cei de aiurea. Bun, să revenim! Două cărți despre "Enterprise", una despre "Terminator" și una despre "Alien" (în cazul în care nu știți filmul "Terminator" ca și "Alien" a generat, mai ales în banda desenată, o adevărată febră a continuărilor). Acordăm totuși o bilă albă editurii OLIMP, mai ales pentru promisiunea de a edita 2010 - a doua odisee spațială.

c) **Celelalte** Această grupă se constituie din doar două cărți, ambele aparținînd editurii Nemira - campioană și a acestei perioade cu cele trei cărți apărute. "Inițiatul" ar fi putut fi o carte interesantă dacă cerului talent scriitoricesc al autoarelor și documentării solide li s-ar fi adăugat și o idee interesantă, dar, de, nimeni nu le poate avea pe toate. Oricum senzația avută citind cartea este identică cu cea produsă de molfăitul unei gume de mestecat: la început are gust, apoi o mesteci din inerție ca în cele din urmă să nu știi cum să scapi mai repede de ea. Acțiunea este atît de dezlînată și inabil concepută încît ajungi să privești cu respect nedisimulat autorii autohtoni (sau măcar o parte a lor). Oricum replicile finale nu au avut ca rezultat decît ilustrarea ingenuității de care dau dovadă autoarele, pentru oricine fiind evident din primul sfert al romanului cine și ce sînt personajele principale și ce-o să se întîmple cu ele.

"Exorcistul" aproape că nu mai are nevoie de nici o prezentare fiind deja o lucrare celebră socotită o operă clasică a genului horror. Romanul a devenit și mai celebru datorită ecranizării cu același nume care a împușcat și un Oscar pentru efecte speciale. Scris cu mult talent și ținînd în suspans pînă la final cititorul sînt convinși că romanul o să vă placă în ciuda aerului vag *oldie*. Destinul preotului exorcist, sacrificiul acestuia și nu în ultimul rînd profundul umanism degajat de text se constituie în tot ațtea coordonate majore ce potențează textul oferindu-i o prospețime nealterată de caracterul clasicizant datorat timpului.

Philip K. Dick- Loteria solară, Ed. ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ SA, 1500 lei

Philip K. Dick- Timpul dezarticulat, Ed. NEMIRA, col. Nautilus nr. 32, 1500 lei, 204 pag.

Philip K. Dick- Invazia divină, Ed. CLASIC SRL, 1300 lei, 250 pag.

Diane Carey- Star Trek-Vasul fantomă, Ed. OLIMP, col. Super-film, 1200 lei, 350 pag.

Alan Dean Foster- Star Trek, Ed. TEORA, col. SF nr. 5

Alan Dean Foster- Alien 3-Planeta condamnaților, Ed. CRISTIAN & ANTRAX, col. Cristian SF

Randall Frakes & W.H. Wisner- Terminator, Ed. ELITCOMENTATOR

Katherine Kurtz & Deborah Turner Harris- Inițiatul, Ed. NEMIRA, col. Nautilus nr. 33, 2200 lei, 319 pag.

William Peter Blatty- Exorcistul, Ed. NEMIRA, col. Babel-horror, 2800 lei, 320 pag.

Ultima oră: Isaac Asimov- Eu, robotul..., Ed. TEORA, col. SF nr. 6

VideOManiA

Scenariul și regia: Paul DONOVAN

Cu: Richard Grieco, Natalie Radford, Maryam D'Abo

Dacă tot s-au făcut filme cu omul-liliac, cu femeia-pisică, cu omul-muscă, de ce nu s-ar face și unul cu omul-gîndac de Colorado? Probabil, cîndva, vreun producător n-o să mai aibă ce face cu banii și se va gîndi la asta. Însă, pînă atunci, imaginația trează a scenariștilor va merge pe drumul pavat de creatorii de benzi desenate.

"TOMCAT" este un film comercial. La el te poți uita în timp ce frece maioneza. Un film la care merg adolescenții cu coșuri pe față, pentru scenele erotice, la care merg bătrînii, pentru același lucru, un film unde se mai înghesuie cei care se cred Rambo și unde mai nimeresc și oamenii fără vină, care își vor regreta banii și, mai ales, timpul pierdut. Un film după care auzi, fără să vrei, păreri contradictorii. Și asta este bine pentru ei, măcar pentru amortizarea financiară.

"TOMCAT" este un dansator care, la un moment dat, se vede în postura de a nu-și mai putea exercita profesia. Cu primele simptome ale unui "Parkinson" sinistru, merge la un laborator de experimente genetice, unde, printr-o transfuzie, i se modifică structura genetică. Acum, pe lîngă părinții lui naturali, mai are în sînge și ceva de pisică.

Mă gîndeam, pînă să ajung să văd finalul, să critic pornirile sexuale ale acestui om-pisică, care parcă nu avea alt țel. Pentru că știam că pisicile au o perioadă anume cînd umblă cu ochii injectați. Dar motivația acestor apucături era alta. Tom se obișnuie atît de mult în pielea noului personaj, încît își risipea hormonii pe unde apuca, tocmai ca să-i perpetueze.

În rest, niște crime, o coregrafie de "Moulin Rouge", cîteva scene erotice și atît. Poliția, încă una din marile scăpări ale scenaristului, nu apare în film decît ca fundal sonor, timp de cîteva secunde. Fain ar fi fără poliști! Fără mutrele lor reci, clefînd gumă "Turbo".

Muzica a fost un hibrid de Ceiaikovski. Un hibrid disco, desigur. La așa film, așa muzică. Din toate cadrele care mi-au defilat prin fața ochilor, mi-a plăcut unul cu niște mormane de scînduri. Asta m-a inspirat să fac un raft în balcon.

Don SIMON

NOTĂ: Mulțumesc tuturor celor care-mi scriu la redacție. O să caut acele filme și o să scriu despre ele.

PERICULOASE